

2500019
KS 200 ---

R-8

“သမ္မဒါနံ ဓမ္မဒါနံ ဝိနာယာ”
အလှူတကာတို့တွင်
တရားအလှူသည် အမြတ်ဆုံး

ဓမ္မဒါနအလှူရှင်

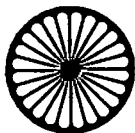
တကယ်ပုဒ္ဓဘာသာ

နှင့်

သစ္စာလေးပါးတရားတော်

အရှင်ဇေန

မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည်သာ)

အရှင်ဇေန(မေတ္တာရှင်၊ ရွှေပြည်သာ)

တကယ်ဗုဒ္ဓဘာသာကျင့်စဉ်

နှင့်

သစ္စာလေးပါးတရားတော်

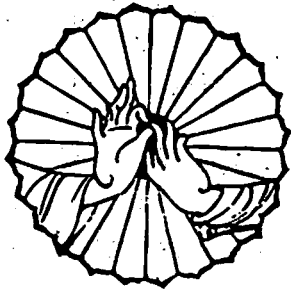

[Faint, illegible text, likely a title or header]

[Faint, illegible text, likely a subtitle or author information]

[Faint, illegible text, likely a date or edition information]

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

ပြန်ဆိုရေး

ရွှေပြည်သာစာပေ

မန္တလေးကျောင်း၊ ဥပသကာအဖွဲ့

၆/၁၀ရပ်ကွက်၊ ချင်းတွင်းလမ်း

ရွှေပြည်သာ၊ ရန်ကုန်။

ဖုန်း-၀၉-၅၀၀၆၆၆၃

စာမူခွင့်ပြုချက် - ၃၂၀၅၆၆၀၆၀၈
မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက် - ၃၂၀၅၇၂၀၆၀၉

●
ထုတ်ဝေခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ

●
အုပ်ရေ - ၁၀၀၀

●
အတွင်းဖလင် - 'ပုံရိပ်ရှင်'

●
မျက်နှာပုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးဇော်မြင့်ဝင်း၊ ကာလာဇုန်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ်-၁၈၄(ခ)၊
၃၁-လမ်း(အထက်)၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

●
ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်ဟင်း 'ယုံကြည်ချက်စာပေ' အမှတ်-၁၁၁၊
၃၃-လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

●
တန်ဖိုး - ၂၀၀ ကျပ်

တကယ့်ဗုဒ္ဓဘာသာကျင့်စဉ်

မြန်မာဘုရင်အဆက်ဆက်စိုးစံစဉ် တခါက ဗုဒ္ဓဘာသာဟူသော အသုံးအနှုံး မရှိခဲ့ပါ။ ရတနာသုံးပါးကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်သူတို့ကို သမ္မာဒိဋ္ဌိဟု သုံးနှုန်းသည်။ တရားတွင်လည်း ဗုဒ္ဓဟူသည် ဂုဏ်တော်ကိုးပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားကို ဆိုလိုသည်။ ဘာသာဟူသည် အယူဝါဒဖြစ်ပြီး နှစ်ပုဒ်ပေါင်းသော် ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား၏အယူဝါဒကို ယုံကြည်လက်ခံသူများဟု အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ရပါသည်။

ထိုဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များသည် ဇာတိဗုဒ္ဓဘာသာဝင်နှင့် အာစာရဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဟု နှစ်မျိုးရှိသည်။ ဇာတိဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဟူသည် မိရိုးဖလာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပြီး အာစာရဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဟူသည် တကယ့်ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။

မိရိုးဖလာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဟူသည် မိမိ၏အဖိုး

အဖွား၊ အဖေ၊ အမေတို့က ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်လိုသာ မိမိလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ တရားကို လည်း မနာ၊ ဘာသာရေးစာအုပ်လေးများကိုလည်း မဖတ်၊ တတ်သိသူများကိုလည်း မေးမြန်းခြင်းမရှိ သဖြင့် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးတို့၏ အကြောင်းကို ဂယနထ တစ်ခုမျှမသိသည့် သူများ ယောင်လို့ယောင် အမောင် တောင်မှန်းမြောက်မှန်းမသိ သူများပင်ဖြစ်၏။

တကယ့်ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဟူသည် မိမိကိုးကွယ် သော ဘာသာ၏အကြောင်းကိုလည်း အချိန်ရသ လောက်ဖတ်၊ တတ်သိသူများကိုလည်း မေးမြန်းဆွေး နွေးသည်။ ထို့ကြောင့် ရတနာသုံးပါးအကြောင်းကို သေချာနားလည်သွားပြီး ရင်ထဲက နှစ်နှစ်ကာကာ စိတ်ပါလက်ပါယုံကြည်သူများပင် ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခဏတာသုံးရမည့် နှစ်ရာတန် သုံးရာ တန် ရေအိုးလေးတစ်လုံးဝယ်ရာ၌ပင် အပေါက်ပါ/မ

ပါ။ အနာပါ/မပါ။ သေချာစမ်းသပ်၍ဝယ်ရသေးရာ၊ တစ်သံသရာလုံး ကိုးကွယ်ရမည့် ဘာသာတရားကျ ကာမှ လေ့လာစမ်းသပ်မှုမပြုဘဲ၊ မျက်စေ့မှိတ်၍ ကိုး ကွယ်မည်ဆိုလျှင် မည်သို့မျှ သဘာဝမကျနိုင်ပါချေ။

ဘာသာရွေးချယ်နည်း

အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်၊ ကေသမုတ္တိသုတ်တွင် ကာလာမအမျိုးအနွယ်တို့၏ မေးမြန်းမှုကို အကြောင်း ပြု၍ ဗုဒ္ဓက သမာသမတ်အကျဆုံးသော ဘာသာရွေး နည်းကို ဟောကြားခဲ့သည်။ ထိုဟောကြားချက်ကို အလေးအနက်ထားပြီး ဘာသာအယူဝါဒမရှိသူအား လုံးအတွက် ဟောကြားချက်ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓ၏ စေတ နာ မှန်ကန်မှုကြောင့် ယင်းဒေသနာကို နာကြားဖတ် ရှုကြရသော ဘာသာခြားများ ဗုဒ္ဓဘာသာထဲသို့ ဝင် လာမစဲ တသံသဲဖြစ်ခဲ့ရသည်။ မကြာသေးသောအချိန် ကပင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ ခရစ္စတင်းဒက်ကာ

နှင့် ကက်နက်ဗင်ကာဝါဆီ အမည်ရှိ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်သည် မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရအတွက် ဗုဒ္ဓ၏ ဒေသနာ များကိုလေ့လာရင်း ကေသမုတ္တိသုတ်ကို ဖတ်အပြီးတွင် ဘာသာခြားဘဝမှ ဗုဒ္ဓဘာသာထဲသို့ ကိုယ့်ဆုံး ဖြတ်ချက်နှင့်ကိုယ် ဝင်ရောက်ခဲ့ကြသည်။

မြတ်စွာဘုရား ဒေသစာရီလှည့်လည်တရားဟောရာ ကေသမုတ္တိနိဂုံးသို့အရောက်တွင် ကာလာမအမျိုးအနွယ်များက သူတို့ဒေသသို့ ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်အမျိုးမျိုး ရောက်လာပြီး သူ့အယူဝါဒက ကောင်းတယ်၊ ငါ့အယူဝါဒက ကောင်းတယ်ဟု အသီးသီး ဟောကြားကြသဖြင့် ဘယ်ဘာသာအယူဝါဒက ကောင်းတယ်ဆိုသည်ကို မဆုံးဖြတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပါကြောင်း လျှောက်ထားကြသဖြင့် ဗုဒ္ဓက မည်သူ့ဘက်မျှမလိုက်သော အကောင်းဆုံးဘာသာရွေးနည်းကို ယခုလို ဟောကြားတော်မူခဲ့၏။

ကာလာမအနွယ်တို့-

သင်တို့သည် တစ်ဆင့်ကြားဖြင့်လည်း အမှန် ဟု မယူဆကြနှင့်၊ ကျမ်းဂန်နှင့်ညီတယ် ဆိုရုံဖြင့်လည်း အမှန်ဟု မယူကြနှင့်၊ ယုံကြည် လောက်သော ဆရာ ဖြစ်သူ၏ စကားဖြစ်ရုံ နှင့်လည်း အမှန်ဟု မယူကြနှင့်၊ မိမိအယူအဆနှင့် တိုက်ဆိုင်သည်ဆိုရုံဖြင့်လည်း အမှန်ဟု မယူကြနှင့်၊ အယူဝါဒတစ်ခုကို လက်တွေ့ကျင့်သုံး ကြည့်၍ မကောင်းကျိုးကို ဖြစ်စေသည်၊ မိမိသူတပါး နှစ်ဦးသားကို ဆင်းရဲစေသည်၊ ပညာရှိသူတို့ ကဲ့ရဲ့ အပ်သည်ဆိုလျှင် ထိုအယူဝါဒကို စွန့်လွှတ်ကြကုန် လော့၊ အယူဝါဒတစ်ခုကို လက်တွေ့ကျင့်သုံးကြည့်၍ ကောင်းကျိုးကိုဖြစ်စေသည်၊ မိမိ သူတစ်ပါးနှစ်ဦးသား ကို ချမ်းသာစေသည်၊ ပညာရှိတို့ ချီးမွမ်းအပ်သည် ဆိုလျှင် ထိုအယူဝါဒကို ကျင့်သုံးကြကုန်လော့။

ဘာသာအယူဝါဒရှိသူအားလုံးတို့သည် ဗုဒ္ဓ ၏ညွှန်ပြချက်အတိုင်း မိမိတို့ကိုးကွယ်သောဘာသာကို

မိမိတို့ကိုယ်တိုင် စစ်ဆေးသင့်သည်။ တကယ့်ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဟူသည် ထိုနည်းအတိုင်း လက်တွေ့လေ့လာကျင့်သုံးထားပြီးသူဖြစ်၏။ မိရိုးဖလာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်နှင့် တကယ့်ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့သည် သာမန်အချိန်တွင် ကား ဘုရားသွား ကျောင်းတက် အတူတူပင်ဖြစ်၍ ဘာမျှမထူးခြားပါ။

ထူးခြားသောအချိန်ကား ဘာသာခြားနှင့် အိမ်ထောင်ကျသောအချိန်၊ ဘာသာခြားများက ဥစ္စာ၊ ဓန၊ ရာထူး၊ အာဏာ၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့ဖြင့် ဆွဲဆောင်လာသောအချိန်ပင်ဖြစ်သည်။ ဘာသာခြားနှင့် အိမ်ထောင်ကျလျှင် မိရိုးဖလာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်သည် မိမိဘာသာကို စွန့်ပြီး ဘာသာခြားနောက်သို့ ပါသွား၏။ တကယ့်ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ကား မိမိဘာသာကို မစွန့်သည့်အပြင် ဘာသာခြားဖြစ်သည့် ဇနီးသည် သို့မဟုတ် ဓင်ပွန်းကိုပင် မိမိဘာသာသို့ ဝင်ရောက်လာစေသည်။ တကယ့်ဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင်ကား မပါပေ။ လက်တွေ့

သာဓက အထောက်အထားတို့ဖြင့် ပြုပါမည်။
အထက်တန်းစား ဘွဲ့ရအရာရှိကြီး တစ်ယောက်သည်
ဘာသာခြားအမျိုးသမီး တစ် ယောက်နှင့်
အိမ်ထောင်ကျသည်။

သူသည် မိရိုးဖလာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်သာဖြစ်
သောကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာကိုစွန့်ပြီး အမျိုးသမီး၏ ဘာ
သာသို့ ခြေစုံပစ်ဝင်လိုက်၏။ ငယ်ရွယ်စဉ်အချိန် ကာ
မဂုဏ်အပေါ် ယစ်မှူးနေစဉ်က ဘာသာပြောင်းရခြင်း
မှာ မည်သို့မျှမသိသာသော်လည်း အသက်အရွယ်ရ၍
အသိဉာဏ်ရင့်လာသောအခါတွင်ကား ဘာသာနှစ်ခု
ကို ချိန်ထိုးလေ့လာကြည့်လေ- ဗုဒ္ဓဘာသာ၏ အနှစ်
သာရရှိမှုကို သိလေဖြစ်လာသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာ၏ ကိုးကွယ်အားထားထိုက်ပုံကို
စာတွေ့အပြင် ကိုယ်တွေ့ပါ ကြုံလာ၏။ သူနှင့်
ရာထူး အဆင့်ချင်းတူသော ဗုဒ္ဓဘာသာ မိတ်ဆွေ
တစ်ယောက် ရှိ၏။ ထိုမိတ်ဆွေကား ဒါန၊ သီလ၊

သမထ၊ ဘာဝ နာအပြင် ဝိပဿနာ ဘာဝနာကိုပါ
 လေ့လာလိုက်စား သူ တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သူကား
 ဘာသာခြားဖြစ်နေသည့်အတွက် ဝိပဿနာတရားကို
 လိုက်စားရမှန်းလည်းမသိ၊ လိုက်စားဖို့ရန်လည်း
 နားမလည်ပေ။

ထို့ကြောင့် လာဘ်ရခြင်း၊ အခြံအရံများခြင်း၊
 ချီးမွမ်းခံရခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်းဟူသော အကောင်းလော
 ကခံလေးပါးနှင့် ကြုံတွေ့ရသည့်အခါ ဖြေဆေးမရှိ
 သည့်အတွက် သူ့မှာ ခြေလွတ်လက်လွတ် အရမ်းဝမ်း
 သာပြီး လောဘမီးတွေ အလောင်ခံရ၏။ မိတ်ဆွေ
 ကား ဝိပဿနာဖြေဆေးရှိသည့်အတွက် အကောင်း
 လောကခံနှင့်ကြုံသော်လည်း လောဘဖြင့် မတက်ကြွ၊
 မသိမသာ ပကတိအတိုင်းပင်နေနိုင်သည်။

လာဘ်မရခြင်း၊ အခြံအရံမရှိခြင်း၊ ကဲ့ရဲ့ခံရ
 ခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်းဟူသော အဆိုးလောကခံနှင့် ကြုံရ
 သည့်အခါ သူသည် ဒေါသ(သောက)မီးအလောင်ခံရ

ပြီး ရူးမတတ်ခံစားရ၏။ ဝိပဿနာဖြေဆေးရှိသည် သူ့မိတ်ဆွေက အဆိုးလောကခံနှင့်ကြုံရသော်လည်း ဒေါသဖြင့် ဝမ်းနည်းပူဆွေးခြင်းမရှိဘဲ ဘာမျှမဖြစ်သလို ပုံမှန်အတိုင်းပင် နေနိုင်၏။

လောဘ၊ ဒေါသ စသော ကိလေသာမီးများကို ဗုဒ္ဓက သံကိလိဋ္ဌသံကိလေသိကာ ပူပန်စေတတ်၊ နှိပ်စက်တတ်သောတရားဟု ဟောတော်မူခဲ့သည်။ ကိလေသာတို့သည် အဘယ်မျှထိ ပူပန်စေပါသနည်း၊ အဘယ်မျှထိ နှိပ်စက်စေပါသနည်း၊ အသက်သေသည်အထိ နှိပ်စက်တတ်ပါသည်။ အသက်သေသည်အထိ ပူပန်စေတတ်ပါသည်။ မန္တလေးမြို့ စိန်ပန်းရပ်ကွက်အတွင်းမှ အမျိုးသမီးနှစ်ဦး၏ဖြစ်ရပ်ကိုကြည့်ပါ။

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ထံသို့ ခင်ပွန်းဖြစ်သူက သိန်းထောင်ကျော်တန်ကျောက်တစ်လုံး ရကြောင်း ဖုန်းဆက်လိုက်၏။ ထိုအမျိုးသမီးသည် ယင်းဝမ်းသာစရာသတင်းကို နားထောင်ပြီးသည်နှင့် ဖုန်းခွက်နား

မှာပင် လဲကျသေဆုံးခဲ့၏။ ဆေးသိပ္ပံအလိုအရ နှလုံး
ရပ်၍ သေဆုံးခြင်းပါတည်း။

မူလတန်းအရွယ် ကလေးနှစ်ယောက် ဗွီဒီယို
ရုံထဲတွင် ရန်ဖြစ်ရာ တစ်ယောက်က ခဲတန်ချွန်သော
ခါးနှင့်ရမ်းလိုက်သဖြင့် အခြားကလေးတစ်ယောက်၏
လက်မောင်းကိုခြစ်မိပြီး သွေးအနည်းငယ်ထွက်သွားရာ
သွေးထွက်သွားသောကလေးက မိခင်ကို လာတိုင်၏။
သားဖြစ်သူလက်မှ ထွက်နေသောသွေးကို မြင်ရသည့်
အခါ မိခင်၏ဒေါသသည် အထွဋ်အထိပ်သို့ရောက်
သွား၏။

သူ့သားကို ရန်ပြုသောကလေးအား မှန်မှန်
ညက်ညက်ချေပစ်မည်ဟူသောအတွေးဖြင့် အိမ်ထဲမှ
အပြေးထွက်ရာ လမ်းမပေါ်အရောက်မှာပင် အရှိန်ဖြင့်
လမ်းပေါ်သို့ မှောက်လျက်လဲကျ၏။ ဝိုင်းထူ၍ကြည့်
လိုက်သောအခါ တစ်ကိုယ်လုံးမည်းပြီး သေပွဲဝင်လျက်
ရှိရာ ဆေးသိပ္ပံအရ နှလုံးရပ်၍သေခြင်း။ အဘိဓမ္မာ

အရ ဒေါသကိလေသာမီးလောင်၍သေခြင်းပါတည်း။

ထို ကိလေသာမီးများကို ငြိမ်းသတ်ရန်အတွက် ဗုဒ္ဓ၏ဝိပဿနာနည်းတစ်ခုသာရှိ၏။ လောဘ၊ ဒေါသကိလေသာမီးများသည် အားကောင်းလျှင် သူ့ကို လက်ခံရာခန္ဓာကိုယ်အထိ လောင်မြိုက်၏။ အားသေး လျှင် သူ့ကိုလက်ခံရာ ရုပ်ခန္ဓာကို နှလုံး၊ သွေးတိုး၊ ဆီးချို စသောရောဂါများကို ဖြစ်စေခဲ့၏။ ဘာသာခြား ဖြစ်သော အရာရှိကြီးသည်လည်း ကိလေသာမီးတို့၏ လောင်မြိုက်မှုကြောင့် ရောဂါမျိုးစုံ ခံစားနေရ၏။

အသက်သည် ငါးဆယ်ခန့်သာရှိသေးသော်လည်း ခုနှစ်ဆယ်ကျော်ဟုထင်ရလောက်အောင် အရွယ်ကျ၏။ ဝိပဿနာဖြေဆေးရှိသည့် သူ့မိတ်ဆွေမှာ ကား ရောဂါကင်းရှင်းပြီး ကျန်းမာချမ်းသာစွာနေရ၍ အသက်ငါးဆယ်ကျော်ဖြစ်သော်လည်း သုံးဆယ်ကျော်ဟုထင်ရလောက်အောင် အရွယ်တင်၍ နုပျိုနေသည်။

လောကဓံခံရတာမျိုးတူပါလျက် သူ့မှာ ခံနိုင်ရည်မရှိဘဲ၊ မိတ်ဆွေမှာသာ ခံနိုင်ရည်ရှိသည်မှာ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟု မေးမိ၏။ မိတ်ဆွေက ဝိပဿနာတရားကြောင့်ဟုဖြေကာ ကက်ဆက်ခွေ တစ်ခွေကို ထုတ်ပြ၏။ မိတ်ဆွေက ပြောလိုက် သေး၏။

လောဘ၊ ဒေါသစတဲ့ ကိလေသာမီးတွေဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေကိုသာ လောင်တာမဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ကိုလက်ခံထားသူ လူသားမှန်သမျှကို အသက် သေသည်အထိ၊ အပါယ်ကျသည်အထိ ပူလောင်စေ တာပါ။ ထို့အတူ ဝိပဿနာတရားဟာလည်း ဗုဒ္ဓဘာ သာတွေအတွက်ဆိုပြီး ဘောင်ခတ်ဟောထားခဲ့တာမ ဟုတ်ပါဘူး။ ဗုဒ္ဓက ကိလေသာအပူမီးတွေငြိမ်းလိုတဲ့ လူသားအားလုံးအတွက် ဟောခဲ့တာပါ တဲ့။

လူသားဆန်လွန်းလှတဲ့ သည်မိတ်ဆွေ၏ စကားကို နှစ်သက်လှသဖြင့် သူသည် တရားခွေကို

ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ဇနီးသည်က အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းပြီး ကက်ဆက်ကို အပြေးအလွှားလာပိတ်၏။ ကက်ဆက်ခွေကိုပင် လွှင့်ပစ်မည်လုပ်သဖြင့် သူက မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဟာဖြစ်ကြောင်းပြောပြပြီး မနည်းတောင်းပန်ရသည်။

ကမ္ဘာတွင် မြန်မာဟူ၍ ထင်ပေါ်နေရသည်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာကြောင့်ဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာ ကွယ်ပျောက်သည်နှင့် မြန်မာလူမျိုးသည်လည်း ကမ္ဘာမြေပုံမှ ကွယ်ပျောက်သွားမည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာသည် မြန်မာတို့၏အသက်ဖြစ်၏။ မြန်မာတစ်ယောက်ဖြစ်နေရပါလျက် ဗုဒ္ဓဘာသာမဟုတ်တော့သောသူသည် အသက်သေနေသူနှင့် ဘာမျှမခြားတော့ပေ။

သူသည် ယခုအချိန်ကျမှ ကတိမျိုးစုံ၊ အာမခံချက်မျိုးစုံပေးပြီး ဇနီးသည်၏ဘာသာသို့ ပြောင်းခဲ့မိသည်၏အဖြစ်ကို နောင်တကြီးစွာရမိ၏။ တစ်သံသ

ရာလုံး မှောက်ခဲ့ရသည့် ဆရာမှား၏ဒဏ်၊ ဘာသာမှား၏ဒဏ်ကို သူသည် ဘဝနှင့်ချီပြီး ခံစားရဦးမည် ဖြစ်၏။ သူသည် ယောက်ျားတန်မဲ့ မျက်ရည်ကျရုံမှ တပါး ဘာမျှမတတ်နိုင်ခဲ့။ ဤသို့သော အရာရှိမျိုးသည်ကား လောကီပညာအနေဖြင့် ဘွဲ့ရဖြစ်သော်လည်း ဘာသာရေးပညာအနေဖြင့် မူလတန်းအဆင့်ပင်မရှိဘဲ မိရိုးဖလာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါသည်။

တကယ့်ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ယောက်၏ အားကျဖွယ်ဖြစ်ရပ်ကိုလည်း ပြဦးအံ့။ ရန်ကုန်တိုင်း လှိုင်မြို့နယ် (၅)ရပ်ကွက်အတွင်းမှ မဝင်းအမည်ရှိ အမျိုးသမီးလေးတစ်ဦးသည်လည်း ဘာသာခြားအမျိုးသားတစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ကျ၏။ အမျိုးသားက ဇွန်ပန်း၊ စပယ်ပန်းစသော ပန်းမျိုးစုံရောင်းပြီး လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေး၏။ မဝင်းသည် အတန်းပညာအနေဖြင့် အလယ်တန်းအဆင့်လောက်သာရှိသော်လည်း ဘာ

သာရေး ပညာအနေဖြင့်ကား ဘွဲ့ရအဆင့်လောက်ထိ ရှိသည်။

သူမသည် တရားပွဲရှိလျှင် အချိန်ယူပြီး နာ ဖြစ်အောင်နာပြီး ဘာသာရေးစာအုပ်ကောင်းများကို လည်း အချိန်ယူ၍ဖတ်ရှု၏။ မသိတာ မရှင်းတာမှန် သမျှကိုလည်း တတ်သိသူဆရာတော်တို့အား မေးမြန်း ဆွေးနွေးလေ့ရှိ၏။ ထိုကဲ့သို့ ဆည်းပူးလေ့လာထား သော ဘာသာရေးအသိဉာဏ်များကြောင့် အိမ်ထောင် ကျပြီး(၁)နှစ်အကြာမှာပင် ဘာသာခြားဖြစ်သော ခင် ပွန်းဖြစ်သူကို ဗုဒ္ဓဘာသာသို့ရောက်အောင် ဆွဲဆောင် နိုင်ခဲ့သည်။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို ဗုဒ္ဓဘာသာသို့ သက်ဝင် လာအောင် မဝင်း စည်းရုံးရာ၌ အများဆုံးအထောက် အကူပြုခဲ့သောသုတ်ကား- ဥပရိပဏ္ဍာသပါဠိတော်၊ စူဠကမ္မဝိဘင်္ဂသုတ်တည်း။ စာရှုသူများလည်း မဝင်း ကဲ့သို့ပြုနိုင်ရန် ထိုသုတ်ကို အနည်းငယ်အကျယ်ချဲ့၍

တင်ပြပါမည်။ ဗုဒ္ဓလက်ထက်တော်အခါက ကုဒိ
အမည်ရှိသောမြို့ကိုစားရသဖြင့် တောဒေယျအမည်ရှိ
သော ဗြဟ္မဏဘာသာဝင်ပုဏ္ဏားကြီးတစ်ယောက် ရှိ
လေသည်။

ဗုဒ္ဓက- ဒါနတောဘောဂဝါ၊ ပေးကမ်းလှူ
ဒါန်းသူများသည် ဖြစ်ရာဘဝတွင် ပစ္စည်းဥစ္စာပေါများ
ချမ်းသာသည်ဟု ဟော၏။ ဗုဒ္ဓကို ရန်လုပ်နေသော
ဗြဟ္မာကိုသာကိုးကွယ်သည့် တောဒေယျပုဏ္ဏားကြီးက

အဇ္ဇနာနံဓယံဒိသွာ

ဝမ္ဗိကာနဉ္စ သူစနံ

မဇူနဉ္စ သမာရဗ္ဗာ

ပဏ္ဍိတေလဝရမာဝသေ။

မျက်ခွံကိုလိမ်းကျံသော မျက်စဉ်းညို (ကာ
ချယ်)ကျောက်သည် မည်မျှလောက်ကြီးမားသည်ဖြစ်
စေ နေ့ရက်ရှည်ကြာစွာ ကျောက်ပျဉ်မှာသွေးလျှင်
တ ဖြည်းဖြည်းနှင့် ကုန်ရသည်သာဖြစ်၏။ ထို့အတူ

နည်း နည်းချင်း ပေးကမ်းလှူဒါန်းခြင်းဖြစ်သော်လည်း
 ကြာ လျှင် ကုန်ခမ်းသွားသည်သာဖြစ်၍ လှူဒါန်းမှုကို
 မပြုသင့်။ ခြံများသည် မြေမှုန့် တစ်မှုန့်ချင်း
 စုသော်လည်း ကြာလာလျှင် တောင်ပိုကြီး
 ဖြစ်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ပျားကောင်များသည်
 ပန်းဝတ်ရည်များကို နည်းနည်း ချင်းစုရာမှ
 ပျားလပိုကြီးဖြစ်လာသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ပညာရှိ
 သည် စုဆောင်းသိမ်းဆည်း၍သာလျှင် အိမ်၌
 နေရာ၏ဟူသော အတွေးအခေါ်ကို သူ့သား သုဘလု
 လင်ကို ဟောပြောဆုံးမလေ့ရှိသည်။ သူတစ်ပါးကို
 ဒါနမပြုရန် တားမြစ်တတ်သလို သူကိုယ်တိုင်လည်း
 တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ဒါနမပြုခဲ့ချေ။ သူကွယ်လွန်သော
 အခါတွင် တွေ့တွေ့ဝေဝေသေသေခဲရသောကြောင့် သူ့အိမ်
 မှာပင်ပြန်ပြီး ခွေးကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ မသုံး
 ရက် မစားရက် စုဆောင်းခဲ့ရ သာကြောင့် သူ၏ဥစ္စာ
 ထုပ်များသည် သားဖြစ်သူနှင့်ကျန်ရစ်သူ ဆွေမျိုးသား

ချင်းတို့ ဝေစားဖို့ရန်ဖြစ်သွားခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် တတိယ
မြောက် တိပိဋကဓရဆရာတော် ဦးကောသလ္လက-
‘အထုပ်ကလေးတပြင်ပြင်
အထုပ်ရှင် သေလို့သွား
ကျန်တဲ့သူတွေ ဝေလို့စား
အထုပ်ရှင်မှာ အလကား
ဘာကမှလည်း ပါမသွား
သေရွာကျတော့ အပါယ်လား
နိဗ္ဗာန်ရောက်ဖို့ အခက်သား’ ဟု
ရေးသားဆုံးမခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ တစ်
နေ့တွင် ဘုရားရှင်သည် ဘာသာခြားဖြစ်မှန်းသိလျက်
နှင့် သုဘလုလင်၏သားအိမ်ရှေ့တွင် ဆွမ်းသွားရပ်
၏။ သူ့ဖခင် ခွေးကြီးကိုအကြောင်းပြုပြီး သုဘလုလင်
သရဏဂုံတည်မည့်အရေးကိုမြင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။
မြတ်စွာဘုရားကိုမြင်သည်နှင့် တောဒေယျတစ်ဖြစ်လဲ
ခွေးကြီးသည် သဲကြီးမဲကြီးဟောင်း၏။ ဗုဒ္ဓသည် စား

မတတ်ဝါးမတတ်ဟောင်နေသော ခွေးကြီးကို လက်
ညှိုးထိုးလိုက်ခါ-

‘တောဒေယျ၊ သင်သည် လူ့ဘဝတုန်းက
လည်း ငါဘုရားက ဒါနပြုသူသည် ဖြစ်လေရာဘဝမှာ
ဥစ္စာပစ္စည်း ပေါများချမ်းသာမည်လို့ ဟောခဲ့တာကို
သင်က ဒါနပြုရင် မွဲမယ်ဆိုပြီး ဆန့်ကျင်ဘက်လုပ်
ဟောပြောရန်ပြုခဲ့တယ်။ အဲဒီအကုသိုလ်တွေကြောင့်
သင်ဟာ လူ့ဘဝကနေ ခွေးဘဝရောက်ခဲ့ရပြီ။ အခု
ခွေးဘဝမှာလည်း ငါဘုရားကို ဆက်လက်ရန်ပြုနေ
မယ်ဆိုရင် မည်သူမျှ အမျှအတန်းပေးပြီး မကယ်ဆယ်
နိုင်တဲ့ ငရဲဘုံထိ ကျလိမ့်မယ်’

ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ခွေးကြီးသည် မြတ်စွာ
ဘုရား၏စကားသံကိုကြားလိုက်ရသည်နှင့် ချက်ခြင်း
အဟောင်ရပ်သွား၏။ ဗုဒ္ဓသည် ငါ ခွေးဖြစ်တာ သိနေ
ပါလားဟုတွေးမိကာ အရှက်ကြီးရှက်ပြီး နှလုံးမသာ
မယာဖြင့် ပြာပုံထဲတိုးကာ အိပ်လေ၏။ ဖခင်ဘဝမှ

လာသော ခွေးကြီးဖြစ်သောကြောင့် သုဘလုလင်သည် အင်မတန်ချစ်မြတ်နိုး၏။ ကုတင်နှင့် မွေယာနှင့် သိပ် လေ့ရှိ၏။ ထိုအချိန်က သုဘလုလင် အိမ်တွင်မရှိချေ။

ညနေ အိမ်ပြန်ရောက်၍ အကြောင်းစုံကိုသိရ သည့်အခါ သူ့အဖေကို ခွေးဖြစ်သည်ဟု ပြောသော ဗုဒ္ဓကို အမျက်ဒေါသ ပြင်းစွာထွက်၏။ ကျောင်းတော် သို့ ချက်ခြင်းလိုက်သွားပြီး 'အရှင်ဂေါတမ၊ ကျွန်ုပ် အဖေ ခွေးဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ယုံလောက်တဲ့သက်သေ အထောက်အထားပြပါ။ မပြနိုင်ရင် ဘုရားတန်မဲ့ မု သားပြောတယ်ဆိုပြီး မြို့သူမြို့သားအားလုံးရဲ့ရှေ့မှာ အရှက်ခွဲရပါလိမ့်မယ်' ဟု လျှောက်ထားလေသည်။

ထိုအခါ ဗုဒ္ဓက တောဒေယျပုဏ္ဏားကြီးသေ စဉ်က အပ်နှံမသွားသော ဥစ္စာများ ရှိ/မရှိမေးမြန်းရာ သုဘက ရှိကြောင်းပြန်လျှောက်၏။ အသပြာတစ် သိန်းစီတန်သော ဥစ္စာပစ္စည်းလေးမျိုးကို ယခုအချိန်ထိ ရှာမတွေ့သေးကြောင်းသိရသည်နှင့် ဗုဒ္ဓက ခွေးကြီး

အသပြာလေးမျိုးပေါ်ပြစေရန် နည်းလမ်းကို သင်ပေးလိုက်၏။ ထိုနည်းလမ်းအတိုင်းလုပ်ကြည့်၍ ခွေးကြီးက ပစ္စည်းများကိုဖော်ပေးလျှင် ဗုဒ္ဓစကားကို အမှန်ဟု ဝန်ခံရမည်။

ဖော်မပေးလျှင် ဗုဒ္ဓကို မုသားပြောသူဟု ဝေ ဘန်ကဲ့ရဲ့ နိုင်ကြောင်း သိရသည်နှင့် သုဘသည် သူ့အတွက် အရှုံးမရှိသော ဒဿနတစ်ခုကို ရသွား၏။ ထို ဒဿနကား ခွေးကြီးက ပစ္စည်းများကို ဖော်မပေးလျှင် ဗုဒ္ဓကို လူကြားထဲ မုသားပြောသူဟု အရှက်ခွဲနိုင်သည်။ ဖော်ပေးခဲ့လျှင်လည်း အသပြာလေးသိန်းတန်ပစ္စည်းများ ပြန်ရမည်။ ထို့ကြောင့် ဘယ်ဘက်ကလာလာ မိမိအတွက် အရှုံးမရှိနိုင်ကြောင်းကို တွေးမိသဖြင့် ဗုဒ္ဓ ပေးသည့်နည်းအတိုင်း လုပ်ကြည့်၏။ ထိုနည်းကား-

ခွေးကြီးကို ရေမိုးချိုးပေးပြီး ရေမရောသော နို့ထမင်းကိုကျွေးရ၏။ ဝမ်းဝသောအခါတွင် နူးညံ့

သော အိပ်ယာခင်းပေါ်သိပ်ပြီးလျှင် ခွေးကြီး၏ ကျောကို ပွတ်သပ်ပေးကာ အဖေ-အဖေမသေခင်က သိမ်းထားခဲ့တဲ့ ဥစ္စာလေးမျိုးကို သားကိုပေးပါဟု တောင်းရ၏။ ထိုအခါ ခွေးကြီးသည် ငါ့ဝှက်ထားတဲ့ဥစ္စာတွေကိုတောင် သားကသိနေပါပေါ့လားဟု တွေးမိသွားပြီး ဥစ္စာပစ္စည်းများ မြှုပ်နှံထားသော သစ်ပင်ခြေရင်းကို လက်နှင့်ယက်ပြ၏။ တူးကြည့်သောအခါ ဥစ္စာအားလုံး ပြန်ရ၏။

ဥစ္စာများကို ပြန်ရသွားသောအခါတွင်မှ သုဘသည် အတိတ်ဖြစ်ပြီးသောဘဝကိုပင် ပြန်သိနိုင်ပါလားဆိုကာ ဗုဒ္ဓအပေါ် ကြည်ညိုလေးစားသွား၏။ ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓထံသွားကာ မည်သည့်ဘာသာဝင်မဆို အလွန်သိချင်ကြသည်။ သိလည်းသိသင့်သည့် ပုစ္ဆာ (၁၄)ချက်ကို မေးမြန်းခဲ့၏။ သူကိုးကွယ်သော မြဟူဏဘာသာတွင် ဤပုစ္ဆာတို့၏အဖြေများမရှိသောကြောင့် ဗုဒ္ဓကိုလာရောက်မေးမြန်းခြင်းဖြစ်၏။ ဤ

ပုစ္ဆာအဖြေများ၏ နောက်ဆုံးတွင် သုဘသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်သွားခဲ့သလို မဝင်း၏ အမျိုးသားသည်လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

အရှုံးမရှိသော ဒဿန

အမေးအဖြေကိုမပေါ်ပြမီ ဘာသာဝင်အားလုံးအတွက် အရှုံးမရှိသော ဒဿနတစ်ခုကို ပေးချင်၏။ သံသရာတစ်လျှောက်လုံးနှင့်ပတ်သက်သော ဘာသာရေးကိစ္စတွင် ကံစမ်းမဲနှိုက်သလို ပစ္စည်းတစ်မျိုးမျိုးပေါက်ချင်ပေါက်၊ မပေါက်ချင် ဗလာဟု ပေါ့ပေါ့တန်တန်သဘောမထားသင့်ချေ။ ကံစမ်းမဲမှာ ဗလာဖြစ်သွား၍ မိမိအတွက် ဘာမျှမထိခိုက်သော်လည်း ဘာသာရေးတွင်ဗလာဖြစ်သွားလျှင်ကား မိမိအတွက် တစ်သံသရာလုံး နစ်မွန်းရမည်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားကား ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း၊ ရိုးရိုးသားသားပင် ပြောကြား၏။

သတ္တဝါတွေကို ကောင်းတဲ့နေရာ ရောက်အောင်
ငါဘုရားမကယ်တင်နိုင်။ ငါဘုရား သည် လမ်းမှန်ကို
ညွှန်ပြရုံသာရှိသည်။

ကောင်းသောကုသိုလ်ကံကို ပြုလုပ်သောသူ
များသည် ကောင်းသောအကျိုးကိုခံစားကြရမည်။ မ
ကောင်းသောကုသိုလ်ကံကို ပြုလုပ်သောသူများ
သည် မကောင်းသောအကျိုးကို ခံစားကြရမည်။

ယာဒိသံဝပ္ပ တေဗိဓံ

တာဒိသံ ဟရတေဖလံ

ကလျာဏကာရိကလျာဏံ

ပါပကာရိစ ပါပကံ။

ချိုသောမျိုးစေ့ကို စိုက်ပျိုးလျှင် ချိုသောအ
သီးကို ဆောင်ရမည်(စားရမည်)။ ခါးသောမျိုးစေ့ကို
စိုက်ပျိုးလျှင် ခါးသောအသီးကိုဆောင်ရမည်(စားရ
မည်)။ ထို့အတူ ကောင်းသောအမှုကို ပြုလုပ်
လေ့ရှိသော သူသည် ကောင်းသောအကျိုးကို

ခံစားရမည်။ မကောင်းသောအမှုကို ပြုလုပ်လေ့ ရှိသောသူသည် မကောင်းသောကျိုးကို ခံစား ရမည်။

ဤကား ဗုဒ္ဓ၏ ပွင့်လင်းပြတ်သားသော ဟောကြားချက်ဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓ၏ဟောကြားချက်ကား လိုက်နာသူအတွက် အရှုံးမရှိသောဒဿနတစ်ခုပင် ဖြစ်၏။ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာဟူသော ကုသိုလ် ကောင်းမှုများကို ပြုလုပ်ထားသူသည် တမလွန်ဘဝ သို့ရောက်သောအခါတွင် ကယ်ဆယ်သောဘုရား တကယ်ရှိသည်ဆိုလျှင်လည်း ကောင်းတာများကို ပြု လုပ်ထားသူဖြစ်သောကြောင့် ရှေ့ဆုံးက အကယ်ဆယ် ခံရမည်သာဖြစ်၏။

ကယ်ဆယ်သောဘုရား မရှိဘူး ဆိုပါက လည်း မိမိပြုထားသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုများက မိမိ ကို ပြန်လည်စောင့်ရှောက်မည်ဖြစ်သောကြောင့် အားငယ်စရာမရှိပေ။ နောင်တမလွန်ဘဝကျမှ

ကယ်ဆယ် မည့်ဘုရားကို အားကိုးပြီး ကုသိုလ်
 ကောင်းမှု မပြုလုပ် ခဲ့သောသူသည် တမလွန်
 ဘဝရောက်လျှင် မိမိယူဆခဲ့သလို ဘုရားရှင်က
 လာမကယ် လျှင်ကား မိမိသာ နစ်မွန်းတော့မည်
 ဖြစ်၏။

ယခုဖြစ်ရပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ဆက်စပ်စဉ်းစား
 စရာကောင်းသော ဇာတ်တော်တစ်ခုကို အမှတ်ရမိ၏။
 ဇာတ်လမ်းအကျဉ်းမှာ ကုန်သည်တစ်ထောင်တို့သည်
 သင်္ဘောပျက်ပြီး လူသူမနီးသော ကျွန်းကြီးတစ်ကျွန်း
 ပေါ်သို့ ရောက်သွားကြ၏။ ထိုကျွန်းကြီးပေါ်တွင် သီး-
 ပင်စားပင်နှင့် သောက်ရေများ ကောင်းကောင်းရသဖြင့်
 လူငါးရာစီအုပ်စုခွဲပြီး နေကြ၏။ အုပ်စုတစ်စုတွင်
 ဘုရားအလောင်းပညာရှိက ဦးဆောင်၏။

ကျန်အုပ်စုတစ်စုတွင် ဒေဝဒတ်အလောင်း
 လူမိုက်က ဦးဆောင်၏။ တစ်ရက်တွင် အရက်
 သောက်တတ်သောသူများက သစ်သီးမျိုးစုံကို အရက်

ချက်ပြီး စိတ်ကြိုက်သောက်ကြ၏။ မူးရူးလာသော အခါ အညစ်အကြေးများကို ကျွန်းကြီးပေါ်တွင် ထင်သလို စွန့်ပစ်ကြ၏။ ကျွန်းမှာ စောင့်ကြပ်နေထိုင်သော နတ်များသည် အမျက်ဒေါသပြင်းစွာထွက်ပြီး လာမည့် လပြည့်ညတွင် ပင်လယ်ရေများကို ကျွန်းဖုံးသည်အထိ တက်စေပြီး ကျွန်းပေါ်ရှိလူများကို သတ်ဖြတ်ပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။

ထိုအခါ သနားတတ်သော နတ်သားတစ်ယောက်က လူအများမြင်သာအောင် ကိုယ်ထင်ပြပြီး လပြည့်ညတွင် ပင်လယ်ရေများ ကျွန်းကိုဖုံးလွှမ်းလိမ့်မည်။ ယခုကတည်းက လှေများ၊ ဖေါင်များ အသင့်ပြုလုပ်ထားကြပါဟု တိုက်တွန်းနှိုးဆော်ပြီး ပျောက်သွား၏။ တဖန် အသနားအညှာတာကင်းသော နတ်သားတစ်ယောက်ကလည်း ကိုယ်ထင်ပြ၍ ဤကျွန်းပေါ်သို့ ရေဖုံးလွှမ်းခြင်းဟူသည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မဖြစ်ခဲ့ဖူးချေ။ ဖြစ်လည်းမဖြစ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် မည်

သည့်လှေမှ ပြုလုပ်စရာမလိုဘဲ အရင်အတိုင်း လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာနေနိုင်ကြသည်ဟုပြောပြီး ပျောက်သွားပြန်၏။

လာမည့်လပြည့်နေ့ညတွင် ကျွန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို ရေများဖုံးလွှမ်းမည်/မဖုံးလွှမ်းမည်မှာ မသေမချာဖြစ်နေ၏။ လူအများမှာ မည်သည့်နတ်သား၏စကားကို ယုံကြည်ရမည်မသိ ဖြစ်နေ၏။ ရေလွှမ်းမည်/မလွှမ်းမည်မှာ မသေချာသောအခါ လှေလုပ်ဖို့ မလုပ်ဖို့မှာလည်း မရေရာဖြစ်ရပြန်သည်။ ဒေဝဒတ်အလောင်း ခေါင်းဆောင်နှင့် နောက်လိုက်များကား ဉာဏ်ပညာ မရှိသောကြောင့် ဒုတိယနတ်သား၏စကားကိုလက်ခံပြီး လှေထွင်းပဲ၊ မလုပ်ပဲနေကြ၏။

ဘုရားအလောင်း၏ နောက်လိုက်ငါးရာတို့ကလည်း ဒေဝဒတ်တို့၏အဖွဲ့သားများကဲ့သို့ လှေထွင်း၊ ဖေါင်မဖွဲ့ဘဲ သက်သာစွာနေချင်ကြ၏။ ထိုအခါ ဘုရားအလောင်းက သေချာရေရာသည့်

အရုံးမရှိသော ဒဿနတစ်ခုကို ယခုလိုပေး၏။

နတ်သားနှစ်ယောက်တွင် စကားနှစ်ခွန်းဖြစ်
နေ၍ မည်သူမျှ သေချာမသိနိုင်။ ထို့ကြောင့် လပြည့်
နေ့ညရောက်မှသာ ရေဖုံးလွှမ်းမည်/မဖုံးလွှမ်းမည်ကို
သေချာသိနိုင်ကြမည်။ ငါတို့တတွေသည် ဒုတိယနတ်
သား၏ စကားကိုယုံကြည်ပြီး လှေမလုပ်ဘဲနေကြလျှင်
လပြည့်ညရောက်ပါက ရေမတက်လျှင်တော်သေး၏။
ရေတက်လာလျှင်ကား ငါတို့တစ်တွေသာ အသက်ဆုံး
ရှုံးကြမည်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် လှေမလုပ်သောနည်းလမ်းသည်
အသက်အတွက် မသေချာ မရေရာသောနည်းလမ်း၊
အရုံးရှိသောနည်းလမ်းသာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပထ
မနတ်သား၏ သတိပေးစကားအတိုင်း လှေလုပ်ကြ
မည်။ လှေကို ကြိုတင်လုပ်ထားလျှင် လပြည့်ညတွင်
ရေမတက်ပါကလည်း ကိစ္စမရှိ။ နောင် သွားရေးလာ
ရေးကိစ္စများအတွက် အသုံးဝင်မည်။ ရေတက်လာ

လျှင်ကား ငါတို့တစ်တွေ၏ အသက်ကို အသင့်လုပ်
ထားသော လှေများကသာ ကယ်ဆယ်နိုင်မည်။

ထို့ကြောင့် လှေကိုကြိုတင်လုပ်ထားသော
နည်းလမ်းသည် ငါတို့တစ်တွေအတွက် အသက်မသေ
စေရန် သေချာရေရာသောနည်းလမ်း။ အရှုံးမရှိသော
နည်းလမ်းသာဖြစ်သည်။

လပြည့်နေ့ညရောက်သောအခါ ရေများ
တက်လာသဖြင့် ဒေဝဒတ်အလောင်းနှင့် အပေါင်းပါ
ငါးရာတို့သည် ရေနစ်သေဆုံးကြရပြီး ဘုရားအ
လောင်းနှင့် အပေါင်းပါငါးရာကား အသင့်လုပ်ထား
သော လှေများကြောင့် အသက်ချမ်းသာရာရကြ၏။
ထို့ကြောင့် မည်သည့်ဘာသာဝင်မဆို ဒါန၊ သီလ၊
ဘာဝနာဟူသော လှေကိုကား စကန်မှချ ပြုလုပ်ထား
သင့်ကြ၏။

ရေတက်မည်၊ မတက်မည်ဆိုသည်မှာ မသေ
ချာမရေရာသကဲ့သို့ သေပြီးနောက်မှ မိမိဘာသာနှင့်

ဆိုင်ရာ ဘုရားက ကယ်ဆယ်မည်ဆိုသည်မှာ မသေ
 ရာမရေရာသောနည်းလမ်းသာဖြစ်၏။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ
 လူဦးရေသန်းပေါင်းခြောက်ထောင်ကျော်တွင် သေပြီး
 နောက်မှ ဘုရားက ကယ်တင်မှုကို လက်တွေ့ကြုံဖူး
 သူ တစ်ယောက်မှ မရှိချေ။ စာတွေ့ဖြင့်သော်လည်း
 ကောင်း၊ တစ်ဆင့်ကြားဖြင့်သော်လည်းကောင်း ဟော
 ပြောနေကြရခြင်းဖြစ်သည်။

ထို ဟောပြောနေသူများကိုယ်တိုင်လည်း
 ဘုရားက ကယ်/မကယ်ဆိုသည်ကို သေပြီးနောက်မှ
 သေချာပေါက်သိကြမည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဒါန၊
 သီလ၊ ဘာဝနာဟူသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုများကို
 ပြုလုပ်ထားလျှင် သေသောအခါ ဘုရားက ကယ်
 လျှင် တော်ပါသေး၏။ မကယ်လျှင်ကား မိမိသာ
 ဒုက္ခရောက်ရမည်ဖြစ်၏။ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာဟူ
 သော ကုသိုလ်တရားများကို ပြုလုပ်ထားလျှင်ကား
 ဘုရားက ကယ်တင်လျှင်လည်း သူတော်ကောင်းတ

ရားများကို ပြုလုပ်ထားသူဖြစ်၍ တခြားသူများထက် ပို၍ ကယ်တင်ခြင်းကို ခံယူရမည်ဖြစ်၏။

ဘုရားက ကယ်တင်မှုမပြုလျှင်လည်း- မိမိ ပြုထားသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုများက မိမိကို ကယ် တင်စောင့်ရှောက်မည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မိမိအတွက် အစွမ်းမရှိသောနည်းလမ်းကား ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ ဟူသော ကုသိုလ်တရားများကို ကြိုတင်ပြုလုပ်ထား ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

အစွမ်းမရှိသောဒဿနကို ဖော်ပြပြီး၍ ယခု အခါ သုဘလုလင်၏အမေးနှင့် ဗုဒ္ဓ၏အဖြေတို့ကို ဖော်ပြပေအံ့-

မေး။ ။လူသားချင်းတူပါလျက် တစ်ချို့ကအသက် တိုပြီး တစ်ချို့က အသက်ရှည်ကြသည်မှာ အဘယ် ကြောင့်ပါနည်း။

ဖြေ။ ။ဘုရားရှင်မှန်သမျှသည် ကရုဏာတရားရှိ

တိုင်း ရွှေပြည်သာမြို့ မန္တလေးကျောင်းတိုက်တွင် ရှင်ပြုအလှူပွဲတစ်ခုပြုလုပ်စဉ်က သက်တော်ရှည် ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါး ကြွလာဖူး၏။

ငယ်ဖြူမဟုတ်၊ တောထွက်တစ်ပါးပင်ဖြစ် ၏။ အသက်ကိုးဆယ်မှ ရဟန်းပြုသည်။ ထိုအချိန် (၂၀၀၀)ခုနှစ်ကပင် (၁၄)ဝါရှိနေရာ အသက်(၁၀၄) နှစ်ဖြစ်၏။ ယခု(၂၀၀၄)ခုနှစ်ဆိုလျှင် (၁၀၈)နှစ် ရှိပြီ ဖြစ်၏။ ရွှေပြည်သာမြို့ ၅/၄ ရပ်ကွက်၊ အင်ကြင်း ပန်းခြံတွင်နေထိုင်ကြသော ဦးကျော်ဝင်း+ဒေါ်လှလှ ဝင်း(ထ/၁/ ရွှေပြည်သာ)တို့၏ ဖခင်ဖြစ်၏။ အသက် ၆၀/၇၀ အရွယ်မှပင် တဖြုတ်ဖြုတ်သေနေကြသော ဆုတ်ကပ်ခေတ်ထဲတွင် ထိုဦးပဋ္ဌင်းကြီးက (၁၀၈)နှစ် အရွယ်ထိ အသက်ရှည်ခြင်းမှာ သူတစ်ပါးအသက်ကို သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခဲ့သောကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။

ရန်ကုန်မြို့မှ အချမ်းသာဆုံးစာရင်းဝင် သူဌေးကြီးတစ်ဦး၏ သားတစ်ယောက်သည် အရက်

သူများသာ ဖြစ်ကြ၏။

သတ္တဝါတို့သည် မိမိတို့ကိုယ်ကို မိမိတို့ ဖန်ဆင်းကြခြင်းဖြစ်၏။ ထိုဖန်ဆင်းသူကား ကံပင်ဖြစ် ၏။ စေတနာကို ကံဟုခေါ်၏။ ထို့ကြောင့် စေတနာ ကောင်းလျှင် ကံကောင်းမည်။ စေတနာဆိုးလျှင် ကံ ဆိုးမည်ဟု ဆိုကြခြင်းဖြစ်၏။ အသက်တိုသောသူ သည် သူတစ်ပါး၏ အသက်ကို သတ်ဖြတ်ခဲ့သော ကြောင့်ဖြစ်၏။ အသက်ရှည်သောသူသည် သူတစ်ပါး ၏အသက်ကို သတ်ဖြတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခဲ့သော ကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။

သူတစ်ပါးအသက်ကို သတ်ခြင်းသည် စေ တနာဆိုးဖြစ်၏။ ထိုစေတနာဆိုးက ဖြစ်ရာဘဝတွင် အသက်တိုအောင်ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်၏။ သူတစ်ပါးအ သက်ကို ရှည်စေလိုခြင်းသည် စေတနာကောင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ ထိုစေတနာကောင်းသည် ဖြစ်ရာဘဝတွင် အသက်ရှည်အောင်ပြုလုပ်ပေးခြင်းဖြစ်၏။ ရန်ကုန်

မူးပြီး ကားကို တရကြမ်းမောင်းလာသည်။ သူ၏ အသက်မှာ (၁၈)နှစ်ခန့်သာရှိသေးသည်။ သူတစ်ပါး ကားနှင့် တိုက်မိ၍သော်လည်းကောင်း၊ လမ်းချော်၍ သော်လည်းကောင်း ကားမှောက်သွားလျှင်လည်း သူ့ အတွက် စိုးရိမ်စရာမရှိ၊ အဘယ်ကြောင့်နည်း။ သူ မောင်းလာသော နောက်ဆုံးပေါ်ကားကြီးတွင် လျှို့ဝှက် အသက်ကယ်လေအိတ်များ၊ ကားအတွင်းပိုင်းတွင် အပြည့်ပါ၏။

ကားတစ်စုံတစ်ခုဖြစ်၍မှောက်သည်နှင့် လေ အိတ်များက အလိုအလျောက်ထွက်လာပြီး ကားအ တွင်းရှိလူများကို မာသောအရာဝတ္ထုများနှင့် မထိခိုက် မိအောင် ကြားခံအဖြစ်တားဆီးထားမည်ဖြစ်သည်။ ထို့ ကြောင့်လည်း သူဌေးသားက အကြောက်အရွံ့မရှိ မောင်းနှင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ အရှိန်များလွန်းသဖြင့် မထိန်းနိုင်ဘဲ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှလာသော ကားတစ်စီး ကို ဝင်တိုက်မိ၏။ သူ့ကားသည် လမ်းဘေးသို့ထိုးကျ

ပြီး မှောက်သွား၏။

သက်ဆိုင်ရာများရောက်လာ၍ ကားတံခါးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူဌေးသားသည် ကားနံရံ နှင့် ခေါင်းနှင့်ဆောင့်မိပြီး အတွင်းကြေ-ကြေကာ သေ နေပြီကိုတွေ့ကြရ၏။ အရေးပေါ်လျှို့ဝှက်လေအိတ်များ ထွက်မလာခြင်းကြောင့် သေရသလော၊ မဟုတ်ပေ။ ကားမှောက်သည်နှင့် လေအိတ်များက သူဌေးသား၏ အသက်ကို ကယ်ရန်ထွက်လာကြပါ၏။ သို့သော် ကားစီယာတိုင်ရှိ လက်ကိုင်ကွင်းတွင် သူဌေးသားကိုယ် တိုင် အလှတပ်ထားသော သမင်ချိုများက ထွက်လာ သောလေအိတ်များကို ထိုးဖောက်ပစ်လိုက်သောကြောင့် တည်း။

အပေါ်ယံကြည့်မည်ဆိုလျှင် သမင်ချိုများက လေအိတ်ကို ဖောက်ခွဲပစ်လိုက်သောကြောင့် သူဌေး သားသေရခြင်းကို တွေ့မည်ဖြစ်၏။ ကံမျက်စေ့ဖြင့် ကြည့်မည်ဆိုလျှင် သူဌေးသားသည် အရင်ဘဝများက

ဒါနပြုခဲ့၏။ ထိုဒါနကုသိုလ်က ချမ်းသာသောမိဘ
 ဝမ်းထဲပို့ပေး၏။ သို့သော် သူသည် သီလမရှိခဲ့။
 သူတစ်ပါး၏အသက်တို့ကို များစွာသတ်ဖြတ်ခဲ့၏။
 ထိုစေတနာဆိုး၊ ကံဆိုးများက (၁၈)နှစ်အရွယ် ငယ်
 ငယ်လေးနှင့်သေစေရန် အသက်ကယ်မည့်လေအိတ်
 များကို ကြံဖန်ဖောက်ခွဲပစ်လိုက်ခြင်းသာဖြစ်၏။

မေး။ ။လူသားချင်းတူပါလျက် တစ်ချို့ အနာရော
 ဂါပေါများပြီး တစ်ချို့က အနာရောဂါ ကင်းရှင်းကြ
 သည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

ဖြေ။ ။သူတစ်ပါးကို နာကျင်အောင်ညှဉ်းဆဲခဲ့သူ
 များသည် အနာရောဂါများ၍ ညှဉ်းဆဲခြင်းမှ ရှောင်
 ကြဉ်ခဲ့သူများသည် အနာရောဂါကင်းရှင်းသည်။ ဗုဒ္ဓ
 ဒေသနာအရ အသက်ရှည်ကျန်းမာလိုလျှင် သူတစ်ပါး
 အသက်ကို သတ်ခြင်း၊ သူတစ်ပါးကို ညှဉ်းဆဲခြင်းမှ
 ရှောင်ကြဉ်ရမည်ဖြစ်၏။ အကြောင်းသတ်တရားဟု

ခေါ်၏။ အသက်တိုခြင်း၏ အကြောင်းတရား၊ ရောဂါများဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းတရားတို့ကို ပယ်သတ်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

သိပ္ပံနည်းပညာဖြင့် ဖော်ထုတ်ထားသော ဆေးဝါးများသည် အကျိုးသတ်တရားဖြစ်၏။ အကျိုးသတ်တရားဟူသည် ရောဂါဖြစ်ပေါ်လာခြင်း၏ အကြောင်းတရားကို မပယ်သတ်နိုင်ဘဲ အကျိုးတရားဖြစ်ပေါ်လာသည့် ရောဂါကိုသာ ပျောက်အောင်ကုသနေရခြင်းကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်၏။ ဥပမာအားဖြင့် အစားအစာကို မတန်တဆစားသော အလေ့အထကြောင့် လူတစ်ယောက်သည် အစာမကြေ၊ ရင်ပြည့်ရင်ကယ် ရောဂါ မကြာခဏဖြစ်နေ၏။

ဆေးသိပ္ပံနည်းအရ ဝမ်းထဲတွင်ပြည့်လာသောအခါ အစာများကြေအောင်သာ ဆေးတိုက်မည်ဖြစ်၏။ အစာမကြေရောဂါဖြစ်ခြင်း၏ အဓိကအကြောင်းဖြစ်သည့် အစားလောဘကြီးသောအကျင့်ကို

ပျောက်ခိုင်းဖို့ သိမည်မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ဆေးမည်မျှလောက်တိုက်တိုက်၊ ထိုးထိုး အစားကြီးနေသမျှ အစာမကြေသောရောဂါကား ဆက်ဖြစ်နေမည်သာ ဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓနည်းအရ အစာမကြေရောဂါဖြစ်ခြင်း၏ အဓိကအကြောင်းဖြစ်သည့် အစားကြီးသည့်အကျင့်ကိုသာ ပျောက်ခိုင်းမည်ဖြစ်၏။

အစားကြီးသောအကျင့်ပျောက်သည်နှင့် အစာမကြေရောဂါသည် ဘယ်သောအခါမှ ဖြစ်တော့မည်မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် ယခုခေတ်တွင် နှလုံးရောဂါပျောက်သော ဆေးမပေါ်နိုင်မီမှာပင် ကင်ဆာရောဂါက ထပ်ပေါ်လာ၏။ ကင်ဆာရောဂါပျောက်ဆေးမပေါ်မီမှာပင် သွေးတိုးရောဂါက ပေါ်လာပြန်၏။ သွေးတိုးရောဂါပျောက်သောဆေး မပေါ်မီမှာပင် ဆီးချိုရောဂါက ပေါ်လာပြန်၏။ ထိုရောဂါများအတွက် မနိုင်မနင်းဖြစ်နေစဉ်မှာပင် အေအိုင်ဒီအက်(စ်)ရောဂါ၊ ဆား(လ်)ရောဂါ၊ ကိုမားရောဂါတို့က ဆက်ပေါ်လာ

၏။ ထို့ကြောင့် အသက်ရှည်ပြီး ရောဂါကင်းလိုသူများသည် ဗုဒ္ဓနည်းအတိုင်း သူ့အသက်ကိုသတ်ခြင်းမှ လည်းကောင်း၊ သူတစ်ပါးကို ညှဉ်းဆဲခြင်းမှလည်းကောင်း ရှောင်ကြဉ်သင့်ပါ၏။

မေး။ ။လူသားချင်းတူပါလျက် တချို့က အရုပ်ဆိုး၍ တချို့က ရုပ်လှကြသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

ဖြေ။ ။အမျက်ဒေါသကြီးခဲ့သူများ အရုပ်ဆိုး၍ ဒေါသကင်းပြီး မေတ္တာပွားသူများ ရုပ်ရည်ချောမောလှပသည်။

မေး။ ။လူသားချင်းတူပါလျက် တချို့က အခြေအရံပေါများပြီး တချို့က အခြေအရံမရှိဘဲ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေရသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

ဖြေ။ ။မိမိထက် စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ ရာထူး၊ အာဏာသာသူများအပေါ် မနာလိုဝန်တိုဖြစ်ခဲ့သူများ အခြေအ

ရံနည်းပါးပြီး ကိုယ့်ထက်အစစအရာရာ သာသူများ
အပေါ် မုဒိတာဖြင့် ဝမ်းမြောက်ခဲ့သူများ အခြေအရံ
ပေါများသည်။

မေး။ ။ လူသားချင်းတူပါလျက် တချို့က ပစ္စည်း
ဥစ္စာပေါများချမ်းသာကြသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ပါ
နည်း။

ဖြေ။ ။ လှူဒါန်းပေးကမ်း၊ စွန့်ကြဲခဲ့သူများ ပစ္စည်း
ဥစ္စာပေါများချမ်းသာ၍ မပြုခဲ့သူများ ဆင်းရဲမွဲတေ
သည်။

ချမ်းသာချင်စိတ်ရှိတာခြင်းလည်းတူ၊ စီးပွား
ရှာတာခြင်းလည်းတူပါလျက် တချို့က အဆင်ပြေ
ချမ်းသာပြီး တချို့က အဆင်မပြေ မချမ်းသာကြခြင်း
မှာ ဒါနရှိမှု/မရှိမှုတို့၏ ကွာခြားမှုကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။
အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်တွင် မိမိပြုခဲ့သည့် ဒါနစေတနာ
အလိုက် စီးပွားဖြစ်ထွန်း အမြတ်ကျန်ပုံကို ဗုဒ္ဓဟော
ကြားထားသည်မှာ တိကျသေချာလှ၏။ တချို့လူ

သည် စီးပွားရေးလုပ်သည့်အခါ သိန်းတစ်ထောင်မြတ်မည်ဟု ထင်ထားသော်လည်း အဆင်ပြေပြီး သိန်းနှစ်ထောင်ကျော် မြတ်သွား၏။

ထိုသူသည် အရင်ဘဝက အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို တစ်ရာဖိုးလှူမည်ဟု ပြောထားသော်လည်း တကယ်လှူသောအခါ စေတနာပိုပြီး နှစ်ရာဖိုးလှူခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ လူတစ်ယောက်ကား စီးပွားလုပ်ရာ သိန်းတစ်ထောင်မြတ်မည်ဟု ခန့်မှန်းထား၏။ ခန့်မှန်းသည့်အတိုင်း သိန်းတစ်ထောင်ပင် မြတ်၏။ ထိုသူသည် အရင်ဘဝ ဒါနပြုစဉ်က အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို တစ်ရာဖိုးလှူမည်ဟု ပြောထားပြီး ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း တိကျစွာ တစ်ရာဖိုးလှူခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်၏။

လူတစ်ယောက်သည် စီးပွားရှာရာ၌ သိန်းတစ်ထောင်မြတ်မည်ဟု ကြံစည်ထား၏။ တကယ်မြတ်သောအခါ သိန်းငါးရာသာမြတ်၏။ ထိုသူသည် အလှူခံကို တစ်ရာဖိုးလှူမည်ဟုပြောထားပြီး တကယ်

လှူသောအခါ စေတနာလျော့သွားပြီး ငါးဆယ်ဖိုးသာ
 လှူခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်၏။ လူတစ်ယောက်သည် စီးပွား
 ရှာသောအခါ သိန်းတစ်ထောင်မြတ်မည်ဟု တွက်ထား
 ၏။ အလုပ်ပြီးသောအခါ မမြတ်သည့်အပြင်
 အရှုံးပေါ်၏။ ထိုသူသည် အလှူခံကို တစ်ရာဖိုး
 လှူမည်ဟု ပြောထားပြီး နောင်တခါ စေတနာပျက်ပြီး
 မလှူခဲ့ သောကြောင့်ဟု ဗုဒ္ဓက ဟောကြားတော်
 မူခဲ့၏။

မေး။ ။လူချင်းတူပါလျက် အမျိုးယုတ်ခြင်း၊ အမျိုး
 မြတ်ခြင်းဟူ၍ကွဲပြားရသည်မှာအဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

ဖြေ။ ။မာနကြီးပြီး ဂါရဝ၊ နိဝါတကင်းသူ ဖြစ်ရာ
 ဘဝ အမျိုးယုတ်၍ မာနကင်းပြီး ဂါရဝ၊ နိဝါတရှိသူ
 အမျိုးဖြစ်သည်။

မေး။ ။လူချင်းတူပါလျက် တချို့က ဉာဏ်ထိုင်းပြီး
 တချို့က ဉာဏ်ကောင်းသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ပါ
 နည်း။

ဖြေ။ ။မိမိမသိတာကို မေးမြန်းတတ်သူများ ဖြစ်
ရာဘဝ ဉာဏ်ကောင်း၍ မမေးမြန်းသူများ ဉာဏ်ထိုင်း
သည်။

ဤအမေးအဖြေများကို သဘာဝကျကျ ပြော
ပြတတ်မှုကြောင့် မဝင်း၏ ခင်ပွန်းသည် ဗုဒ္ဓဘာသာ
သို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့သလို စာရှုသူများသည်လည်း
ဤဆောင်းပါးကိုဖတ်ရှုပြီး တကယ့်ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်
ကာ မိမိနှင့်သက်ဆိုင်သူများကို ဗုဒ္ဓဘာသာအဖြစ်သို့
ပါအောင် သမာသမတ်ကျစွာ ဆွဲဆောင်နိုင်ကြပါစေ။
မှတ်ချက်

သရဏဂုံသုံးပါးအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ ရေး
သားသော မျက်ရည်မကျခင်သီစေချင်၊ သရဏဂုံအ
စွမ်းအံ့မခန်း၊ မြန်မာတို့၏အသက် စာအုပ်တို့တွင်
ဖတ် ရှုနိုင်သည်။

သစ္စာမသိမှု အဝိဇ္ဇာ၏နှိပ်စက်မှု

အန္တဗာလ ပုထုဇဉ်ဘဝမှ အန္တပုထုဇဉ်ဘဝ
မရောက်အောင် အဝိဇ္ဇာက တားဆီးဖုံးလွှမ်းထား၏။

အန္တပုထုဇဉ်ဘဝမှ ကလျာဏပုထုဇဉ်ဘဝ မ
ရောက်အောင် အဝိဇ္ဇာကပင် တားဆီးဖုံးလွှမ်းထား၏။

ကလျာဏပုထုဇဉ်ဘဝမှ စူဠသောတာပန် ပုထု
ဇဉ်ဘဝ မရောက်အောင် အဝိဇ္ဇာကပင် တားဆီးဖုံး
လွှမ်းထား၏။

စူဠသောတာပန် ပုထုဇဉ်ဘဝမှ မဟာသောတာ
ပန်ဘဝမရောက်အောင် အဝိဇ္ဇာကပင် တားဆီးဖုံးလွှမ်း
ထား၏။

သောတာပန်ဘဝမှ သကဒါဂါမ်ဘဝ မရောက်
အောင် အဝိဇ္ဇာကပင် တားဆီးဖုံးလွှမ်းထား၏။

သကဒါဂါမ်ဘဝမှ အနာဂါမ်ဘဝ မရောက်
အောင် အဝိဇ္ဇာကပင် တားဆီးဖုံးလွှမ်းထား၏။

အနာဂါမ်ဘဝမှ ရဟန္တာဘဝမရောက်အောင်
အဝိဇ္ဇာကပင် တားဆီးပုံးလွှမ်းထား၏။

ရဟန္တာဘဝရောက်မှပင် လူသားသည် အဝိဇ္ဇာ၏
စက်ကွင်းမှ လွတ်၏။ သစ္စာလေးပါးမသိမှု အဝိဇ္ဇာ
သည် လူသားကို ရဟန္တာဘဝသို့မရောက်ရန် တား
ဆီးဖို့အတွက် ဘဝကို လိုချင်တပ်မက်မှုတဏှာနှင့်
ငါ့ရုပ်၊ ငါ့နာမ်၊ ငါ့ဓန္ဒာဟု ထောင်လွှားမှု မာနတရား
တို့၏ ကူညီပံ့ပိုးမှုကို ရယူ၏။ အဝိဇ္ဇာအရ မောဟ
စေတသိက်ကို ရ၏။ ထိုမောဟ၊ တဏှာ၊ မာန၊
ကိလေသာသည် ထုထည်ကြီးမား များပြား
ကျယ်ဝန်း ၏။

ထိုတရားများကို လေးပုံစီပုံပြီး မဂ်လေးပါးက
အစဉ်အတိုင်း တစ်ပုံစီ ပယ်သတ်ရ၏။ အရဟတ္တ
မဂ်ကျမှ အကုန် ကုန်၏။ ထို ကိလေသာတွေအားလုံး
ကုန်ပြီး ရဟန္တာဖြစ်မှ ဗုဒ္ဓအလိုကျကြောင်း ဓမ္မပဒ
ပါဠိတော်ဂါထာ အမှတ်-၂၇၁၊ ၂၇၂ ၌ ဗုဒ္ဓက

ယခုလိုဟောကြားထား၏။

နသီလဗ္ဗတမတ္တေန၊ ဗာဟုသစ္စေဝါပန။

အထဝါသမာဓိလာဘေန၊ ဝိဝိတ္တသယနေနဝါ။

ဖုသာမိနေက္ခမ္ပံသုခံ၊ အပုထုဇ္ဇနသေဝိတံ။

ဘိက္ခုဝိဿာယ-မာပါဒိ၊ အ-ပတ္တော အာသ
ဝက္ခယံ။

ရဟန်း . . . သင်သည် ရဟန္တာဖြစ်ခြင်းသို့
မရောက်သေးဘဲ သီလစင်ကြယ်ရုံမျှ၊ ဓုတင်ဆောင်
နိုင်ရုံမျှဖြင့် စိတ်ချလက်ချနေခြင်းသို့ မရောက်လင့်။

ပိဋကတ်သုံးပုံ ဆောင်နိုင်သည့်တိုင်အောင် အ
ကြားအမြင် များရုံမျှဖြင့်လည်း စိတ်ချလက်ချနေခြင်း
သို့ မရောက်လင့်။

ဈာန်သမာပတ်ရှစ်ပါးကို ရရုံမျှဖြင့်လည်း စိတ်ချ
လက်ချ နေခြင်းသို့ မရောက်လင့်။

ဆိတ်ငြိမ်သော တောရကျောင်း၌ နေနိုင်ရုံမျှ
ဖြင့်လည်း စိတ်ချလက်ချနေခြင်းသို့ မရောက်လင့်။

ပုထုဇဉ်တို့ မမှီဝဲနိုင်သော အနာဂါမ်မိ ဖိုလ်ချမ်း
သာကို တွေ့နိုင်၊ ရောက်နိုင်သည်ဟူ၍လည်း စိတ်ချ
လက်ချနေခြင်းသို့ မရောက်လင့်။

ရဟန္တာအဖြစ်သို့ မရောက်အောင် အဝိဇ္ဇာ၏
တားဆီးခြင်း၊ ဖုံးလွှမ်းခြင်းခံရသည်မှာ သစ္စာလေး
ပါးကို မသိမှုကြောင့် ဖြစ်၏။ သစ္စာလေးပါးကို
သိသည်နှင့် အဝိဇ္ဇာသည် ကွယ်ပျောက်ရမည် ဖြစ်၏။
သစ္စာလေးပါးကို သိရာ၌ အဆင့်နှစ်ဆင့်ရှိ၏။ အဆင့်
နှစ်ဆင့်ကား အနုဗောဓအသိနှင့် ပဋိဝေဓအသိပင်
ဖြစ်၏။

အနုဗောဓသိဟူသည် ဆရာဖြစ်သူ ဟောကြား
ပြသ ရေးသားသည့်အတိုင်း ဆရာ၏ဉာဏ်ကို အစဉ်
လိုက်ပြီး သိခြင်းဖြစ်၏။ အနုဗောဓသိကို အခြေခံကာ
ကိုယ်တိုင်ရှုပွားပြီး မဂ် ဖိုလ်ရသည်အထိ ထိုးထွင်း၍
သိသွားခြင်းကို ပဋိဝေဓသိဟု ခေါ်၏။ အနုဗောဓ
သိကို ရပြီးမှ ပဋိဝေဓသိကို ရနိုင်သည်ဖြစ်ရာ အနု

အဓိပ္ပါယ်။

ဒုက္ခသစ္စာသည် - ပရိညာတဗ္ဗကိစ္စရှိ၏။ မမြဲ၊
ဆင်းရဲ၊အစိုးမရဟု သိရမည့်
တရား။

သမုဒယသစ္စာသည် - ပဟာတဗ္ဗကိစ္စရှိ၏။
ပယ်သတ်ရမည့်တရား။

နိရောဓသစ္စာသည် - သစ္စိကာတဗ္ဗကိစ္စရှိ၏။
ဆိုက်ရောက်ရမည့်တရား။

မဂ္ဂသစ္စာသည် - ဘာဝေတဗ္ဗကိစ္စရှိ၏။
ပွားများရမည့်တရား။

ဤကား သစ္စာလေးပါး၏ ပြုလုပ်ရမည့်ကိစ္စတည်း။

ဒုက္ခသစ္စာအရ = လောကီစိတ်(၈၁)၊ လောဘ
ကြံ့စေတသိက်(၅၁)၊
ရုပ်(၂၈)

သမုဒယသစ္စာအရ = လောဘစေတသိက်ကို
ရ၏။

ဗောဓသိ ရရှိအောင် ဝိပဿနာတရားမျိုးစုံကို နာကြားပြီး ဝိပဿနာတရားစာအုပ်မျိုးစုံကို ဖတ်ရှုကြရမည်ဖြစ်၏။

သစ္စာလေးပါးသရုပ်၊ အဓိပ္ပါယ်၊ ကိစ္စ၊ အရကောက်
သစ္စာဟူသည် အမှန်ဟု အဓိပ္ပါယ်ရ၏။ ထို
သစ္စာသည် ဒုက္ခသစ္စာ၊ သမုဒယသစ္စာ၊ နိရောဓသစ္စာ၊
မဂ္ဂသစ္စာဟု လေးပါးရှိ၏။

ဒုက္ခသစ္စာဟူသည် - ဆင်းရဲခြင်းအမှန်

သမုဒယသစ္စာဟူသည် - ဆင်းရဲသို့ရောက်

ကြောင်းအမှန်

နိရောဓသစ္စာဟူသည် - ဆင်းရဲချုပ်ရာအမှန်

မဂ္ဂသစ္စာဟူသည် - ဆင်းရဲချုပ်ရာနိဗ္ဗာန်သို့

ရောက်ကြောင်းအကျင့်

အမှန်

ဤကား သစ္စာလေးပါး၏ သရုပ်(အရေအတွက်)နှင့်

ဤကား ပခါနနည်း အပခါနနည်းအားဖြင့်ကား
ကိလေသာ ဆယ်ပါးလုံးရ၏။

နိရောဓသစ္စာအရ = နိဗ္ဗာန်ကိုရ၏။

မဂ္ဂသစ္စာအရ = သမ္မာဒိဋ္ဌိစသော မဂ္ဂင်တရား
ကိုယ်(၈)ပါးကို ရ၏။

ဤကား စွာလေးပါး၏ အရကောက်တည်း။

မဂ္ဂင်တရားကိုယ် (၈)ပါး

(၁) သမ္မာဒိဋ္ဌိ = မှန်စွာသိခြင်း၊
- ပညာစေတသိက်ကိုရ၏။

(၂) သမ္မာသင်္ကပ္ပ = မှန်စွာကြံစည်ခြင်း၊
- ဝိတက်စေတသိက်ကိုရ၏။

(၃) သမ္မာဝါစာ = မှန်စွာပြောဆိုခြင်း၊
- သမ္မာဝါစာစေတသိက်။

(၄) သမ္မာကမ္မန္တ = မှန်စွာပြုလုပ်ခြင်း၊
- သမ္မာကမ္မန္တစေတသိက်။

- (၅) သမ္မာအာဇီဝ = မှန်စွာအသက်မွေးခြင်း။
သမ္မာအာဇီဝစေတသိက်။
- (၆) သမ္မာဝါယမ = မှန်စွာအားထုတ်ခြင်း။
ဝီရိယစေတသိက်။
- (၇) သမ္မာသတိ = မှန်စွာအမှတ်ရခြင်း။
သတိစေတသိက်။
- (၈) သမ္မာသမာဓိ = မှန်စွာတည်ကြည်ခြင်း။
ဧကဂ္ဂတာစေတသိက်။

သမ္မာဝါစာဖြစ်အောင် ဤစကားလေးမျိုးကိုရှောင်

- (၁) မုသာဝါဒ = လိမ်ညာ၍ပြောဆိုခြင်း။
- (၂) ပိသုဏဝါစာ = ကုန်းတိုက်စကားပြောဆိုခြင်း။
- (၃) ဖရုသဝါစာ = ကြမ်းတမ်းယုတ်ရင်းသော စကားကို ပြောဆိုခြင်း။
- (၄) သမ္မပလာပ = အကျိုးမရှိသော အပြိန် အ

ဖျင်းစကားကို ပြောဆိုခြင်း။

သမ္မာကမ္မန္တဖြစ်အောင် ဤအမှုသုံးခုကိုရှောင်

(၁) ပါဏာတိပါတ = သူ့အသက်ကို သတ်ခြင်း။

(၂) အဒိန္နာဒါန = သူတစ်ပါးဥစ္စာကို စိုးယူ
ခြင်း။

(၃) ကာမေသုမိစ္ဆာစာရ = ကာမဂုဏ်တို့၌ မှား
ယွင်းစွာကျင့်ခြင်း။

သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ သမ္မာသင်္ကပ္ပသည် -

- ပညာမဂ္ဂင်၊ အဘိဓမ္မာပိဋကတ်။

သမ္မာဝါယမ၊ သမ္မာသတိ၊ သမ္မာသမာဓိသည် -

- သမာဓိမဂ္ဂင်၊

သမ္မာဝါစာ၊ သမ္မာကမ္မန္တ၊ သမ္မာအာဇီဝသည် -

- သီလမဂ္ဂင်၊ ဝိနယပိဋကတ်၊ သုတ္တန္တပိဋကတ်။

သိက္ခာသုံးပါးတွင် သီလသိက္ခာကို ဖြည့်

ဆည်းလျှင် သီလသိက္ခာတစ်ခုသာရ၏။ သမာဓိ
 သိက္ခာနှင့် ပညာသိက္ခာ အလိုလိုပါမလာ။ သမာဓိ
 သိက္ခာကို ဖြည့်ဆည်းလျှင် သီလသိက္ခာ တစ်ခါတည်း
 ပါလာ၏။ ပညာသိက္ခာ ပါမလာ။ ပညာသိက္ခာကို
 တရားနာရင်း၊ တရားထိုင်ရင်း၊ တရားဆွေးနွေးရင်း
 ဖြည့်ဆည်းလိုက်လျှင်ကား သမာဓိသိက္ခာနှင့် သီလ
 သိက္ခာ တပါတည်း ပါလာပြီး မဂ်ဖိုလ်ကို ချက်ခြင်း
 ရသွား၏။

ဗုဒ္ဓလက်ထက်က သာဝတ္ထိမြို့အနီးတွင် တံ
 ငါသည် တစ်ယောက်ရှိ၏။ သူသည် နေ့စဉ် ငါးများ
 ကို ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်ရောင်းစားကာ အသက်မွေးနေ
 သူဖြစ်၏။ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ တစ်ခုမှမရှိ။
 တစ် ရက်တွင် ငါးများကို ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်နေသော
 တံငါသည်ကြီးရှိရာ မြစ်ကမ်းပါးသို့ ဘုရားရှင် ရောက်
 ရှိသွား၏။ ဘုရားရှင်ကို မြင်သည်နှင့် တံငါသည်
 လည်း ငါးဖမ်းသောအလုပ်ကို ခဏရပ်ထား၏။

ဗုဒ္ဓက သူ၏နာမည်ကိုမေးသောအခါ အရိယာဟု ခေါ်ကြောင်းဖြေ၏။ ဗုဒ္ဓက နာမည်နှင့်အလုပ်နှင့် မကိုက်ညီကြောင်း၊ မဂ်ဖိုလ်ရပြီး သီလဖြူစင်သူများကိုသာ အရိယာဟု ခေါ်နိုင်ကြောင်း ဟောပြောပြီး သစ္စာတရားကို ပြတော်မူ၏။ တရားနာနေဆဲအချိန်ထိ တံငါသည်တွင် သိက္ခာသုံးပါး တစ်ခုမျှ မရှိကြောင်း သတိပြုခဲ့ပါ။

ငါးတွေကို သတ်ဖြတ်နေ၍ သီလသိက္ခာလည်း မရှိ၊ ဖေါင်းတာ၊ ပိန်တာ၊ ဝင်တာ၊ ထွက်တာ တစ်ခုမှ မရှုမှတ်ဖူး၍ သမာဓိသိက္ခာလည်း မရှိ။ ပညတ်၊ ပရမတ်၊ ရုပ်နာမ် တစ်ခါမှမကြားနာဖူး၍ ပညာသိက္ခာလည်း မရှိ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို ဗုဒ္ဓသည် သစ္စာ လေးပါးတရားတော်ကို ဟောကြားပေးတော်မူ၏။ ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ၌ အကျဉ်းသာပြ၏။ ဤ၌ကား စာဖတ်သူအားလုံး နားလည်အောင် အကျယ်ချဲ့ပြမည်။

ဓမ္မစကြာ၌ ဒုက္ခသစ္စာကို ရှစ်မျိုးခွဲပြ၏။

ပဋိသန္ဓေနေရခြင်းသည် ဆင်းရဲ၏။

အိုရခြင်းသည် ဆင်းရဲ၏။

နာရခြင်းသည် ဆင်းရဲ၏။

သေရခြင်းသည် ဆင်းရဲ၏။

မချစ်သောသူနှင့် ပေါင်းသင်းရခြင်းသည် ဆင်းရဲ၏။

ချစ်သောသူနှင့် ကွေ့ကွင်းရခြင်းသည် ဆင်းရဲ၏။

မိမိလိုချင်တာ မရခြင်းသည် ဆင်းရဲ၏။
အကျဉ်းအားဖြင့် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါး (ဖြစ်ပျက်နေရခြင်း)သည် ဆင်းရဲ၏။

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးဟူသည် ဇွဲလန်းမှု (တဏှာ အကြီးစား) ဥပါဒါန်နှင့်အတူဖြစ်သော ပရမတ် ဓန္ဓာငါးပါးကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်၏။ ပဋိသန္ဓေနေရခြင်း

၏ ဆင်းရဲပုံကို မြင်သာအောင် ပြအံ့။ သန္ဓေသားသည် တစ်ထွာသာသာခန့်သာ ကျယ်ဝန်းသော မိခင်၏ ဝမ်းဗိုက်အတွင်း၌ အံစာဟောင်းအိမ်ကို ဖင်ခုထိုင်ကာ အစာသစ်အိမ်ကို ခေါင်းပေါ်ရွက်ပြီး ကျပ်တည်း ကျဉ်းမြောင်းစွာ ဆယ်လနေရ၏။

ထိုဆင်းရဲကိုသိသာရန် စာဖတ်သူသည် မိမိ တစ်ထိုင်လွတ်ရုံ သေတ္တာကြီးထဲတွင် မလှုပ်မယှက် ဆယ်နာရီခန့် နေကြည့်ပါ။ ထိုဆင်းရဲမျိုးဖြင့် မိခင်၏ တစ်ထွာခန့် ဝမ်းဗိုက်တွင်းတွင် ဆယ်လခန့် နေခဲ့ရသည်မှာ မည်မျှလောက်ထိ ဆင်းရဲမည်ဖြစ်ကြောင်း မှန်းဆသိနိုင်၏။ သန္ဓေကို မစောင့်ရှောက်တတ်သော မိခင်လောင်းများက ရေဇွေးပူပူကို သောက်ချလိုက်လျှင် သန္ဓေသားမှာ ငရဲမီးနှင့် အပက်ခံရသလို ပူလောင်ပြင်းပြမှုဒဏ်ကို ခံရ၏။ နှုတ်မှကား ဘာမျှမပြောနိုင်။

မိခင်က အလွန်အေးသော ရေခဲရေများကို

သောက်ချလိုက်လျှင် သန္ဓေသားသည် လောကန္တရ
 ငရဲသို့ ကျရသလောက် ပင်ပန်းဆင်းရဲရှာ၏။ မိခင်က
 အကုန်းအကွ မဆင်ခြင်လျှင် သန္ဓေသားသည် ခါးကို
 လှန်ချိုးခံရသလို နာကျင်ရပြန်၏။ လူစိတ်မရှိသော
 မိခင်များက သန္ဓေပျက်ဆေးများ စားလိုက်ပြန်လျှင်
 ဝမ်းထဲမှာပင် ကျေမွပျက်စီးပြီးသေရပြန်၏။ သေ
 သောက်ကျူးတို့လက်ထဲ ရောက်နေသော ဆိတ်သူငယ်
 သည် သေသောက်ကျူးများ နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲ သတ်
 ဖြတ်သမျှကို လည်စင်းပြီးခံရသကဲ့သို့ သန္ဓေသား
 သည်လည်း မိခင်လောင်း နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲ သတ်ဖြတ်
 သမျှ လည်စင်းခံရ၏။

.. သန္ဓေအပျက်မခံရ၍ ဖွားသောအခါတွင်
 လည်း ဒုက္ခရောက်ရပြန်၏။ ကြီးမားထွားကြိုင်းသော
 ဆင်ပြောင်ကြီးကို ကျဉ်းကျပ်သောအပေါက်မှ သံကြိုး
 သံကောက်များဖြင့် အတင်းဆွဲထုတ်သောအခါ ဆင်
 ပြောင်ကြီးသည် အသားအရေများ စုတ်ပြဲသည့်ဒဏ်ကို

အတော်ကြီးခံရပြီးမှ အပြင်သို့ ရောက်ရသလို သန္ဓေသားသည်လည်း ကျဉ်းမြောင်းလှသော မိခင်၏ ယောနိပေါက်မှ အတင်းအဓမ္မ ဆွဲထုတ်ခံရပြီးမှ ထွက် ရသဖြင့် နာကျင်မှုဝေဒနာကို အလူးအလဲခံစားရ၏။

ထိုသို့ နာကျင်ရှာလွန်းသဖြင့် မွေးခါစ ကလေးငယ်များသည် တက်မတ်၊ ချက်မတတ် ငို ကြွေးကြခြင်းဖြစ်၏။ အဝိဇ္ဇာ၏ ဖုံးလွှမ်းမှုကြောင့် ပဋိသန္ဓေဒုက္ခကို အန္တပုထုစဉ်များ မသိနိုင်တော့ပေ။ ဗုဒ္ဓဟောကြားခဲ့ခြင်းကြောင့်သာ ယခုလို သိရခြင်း ဖြစ်၏။ မိခင်ဝမ်းမှကျွတ်သည်နှင့် ပဋိသန္ဓေဒုက္ခကို ခံစားရခြင်းဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်၏။ ပဋိသန္ဓေ နေခြင်းစာတိမှ လွတ်သည်နှင့် ဇရာဒုက္ခကို စက္ကန့် မခြား ဆက်လက်ခံစားရ၏။ အသက် ၁၅၊ ၂၀အရွယ် များကို လောကအနေဖြင့် အပျိုအရွယ်ဟု ခေါ်ကြ၏။ ဓမ္မအနေဖြင့်ကား မွေးဖွားပြီးသည်မှစ၍ တစ်ရက်ပြီး တစ်ရက် အိုလာသည်သာ ဖြစ်၏။

အသက် ၇၀၊ ၈၀ အရွယ်ရောက်မှ ရော၏
 ဒဏ်ကို ခံကြရသည်ဟု ထင်ကြ၏။ အမှန်ကား
 နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဧရာသည် တငွေငွေနှင့် လောင်မြိုက်
 နှိပ်စက်နေသည်သာ ဖြစ်၏။ ရော၏ နှိပ်စက်မှု
 လုပ်ငန်းသည် အိပ်ယာပေါ်လဲပြီး မထူနိုင် မထနိုင်၊
 ကျင်ကြီးကျင်ငယ် ထ၊မစွန့်နိုင်လောက်အောင်
 နာသောအခါကျမှ ပြီးဆုံး၏။ ရောနှိပ်စက်ပြီးသည်နှင့်
 ဗျာဓိက မသေမချင်း ဆက်လက်နှိပ်စက်၏။

နောက်ဆုံးတွင် မရဏက သေသည်အထိ
 နှိပ်စက် လိုက်၏။ မရဏတောဥတ္တရိဒုက္ခံ နာမနတ္ထိ
 = သေရခြင်းထက် ပိုလွန်သောဆင်းရဲသည် မရှိဟု
 ဗုဒ္ဓက ဟောထားသည်မှာ အလွန်မှန်၏။ ထိခိုက်ရှုနာ
 ဖြစ်သောအခါ၊ ရောဂါဖြစ်သောအခါ၊ ဆင်းရဲသော
 ဝေဒနာကို ခံစားရသည်သာဖြစ်၏။ သို့သော် ထို
 ဆင်းရဲဝေဒနာသည် သေသောအခါ ခံစားရသော
 ဒုက္ခကို မမှီ။ အဘယ့်ကြောင့်နည်း။

သေခြင်းဆင်းရဲဝေဒနာမှတပါး ကျန်
 ဝေဒနာများသည် မည်မျှလောက်ထိ ဆင်းရဲသည်
 ဆိုစေ အလွန်ဆုံး ခံစားရလျှင် သတိမေ့လောက်ရုံ
 သာဖြစ်၏။ သေရခြင်းဆင်းရဲကား အိုလွန်းအားကြီး၍
 နာ၊ နာလွန်းအားကြီး၍ သေရခြင်းဖြစ်သောကြောင့်
 သေရသည်အထိဆင်းရဲကို တခြားဆင်းရဲများ မည်
 သို့မျှ မမှီနိုင်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် တချို့ သေခါနီးတွင်
 မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် နာကျင်လှသောကြောင့်
 မည်းနက်သော ငယ်ချေးများပင် ထွက်ကျပြီး သေကြ
 ရခြင်းဖြစ်၏။

ထိုနည်းတူ မချစ်သောသူနှင့် ပေါင်းသင်းရ
 ခြင်း၊ ချစ်သောသူနှင့်ကွေ့ကွင်းရခြင်းများ၊ မိမိအလိုရှိ
 တာကို မရခြင်းများသည် ဆင်းရဲဒုက္ခများပင်ဖြစ်၏။
 ပြခဲ့သော ဆင်းရဲ(၇)မျိုးသည် သံဝေဂဉာဏ်အတွက်
 သာဖြစ်၏။ ယခု နောက်ဆုံး ရှစ်ခုမြောက်ဆင်းရဲ
 သည်သာ ဝိပဿနာဉာဏ်၊ မဂ်ဉာဏ်ရဖို့ အတွက်ဖြစ်

၏။ သို့သော် သံဝေဂဉာဏ်ရှိမှ ဝိပဿနာဉာဏ်
ဖြစ်ပေါ်နိုင်ပြီး ဝိပဿနာဉာဏ်ရှိမှ မဂ်ဉာဏ်ဖြစ်ပေါ်
နိုင်ကြောင်းကိုလည်း သတိပြုအပ်၏။

ရှစ်ခုမြောက်ဆင်းရဲအမှန် (ဒုက္ခသစ္စာ)ကား
အာရုံ မြောက်ပါးနှင့်တိုက်ဆိုင်တိုင်း ဖြစ်ပျက်သွား
သော ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးပင်တည်း။ ပန်းတစ်ပွင့်ကို
မြင်လိုက်သည်နှင့် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးသည် တား၍
မရ၊ ဆီး၍မရအောင် ဖြစ်ပျက်သွားလေပြီ။
ပန်းပွင့်တည်း ဟူသော အဆင်းရပ်နှင့် မျက်စိ
အကြည် ရုပ်တို့ ထိခိုက်မိကြသည်နှင့် မြင်သိစိတ်
စေတသိက် ဟူသော နာမ်တရားများ ဖြစ်ပေါ်
လာကြ၏။

မျက်စိအကြည်ရုပ်နှင့် အဆင်းရပ်သည်
ရုပ်တရားဖြစ်၏။ မြင်သိစိတ်နှင့် ယှဉ်ဘက် စေတ
သိက်များသည် နာမ် တရားများဖြစ်၏။ ရုပ်တရား
သည် တစ်စက္ကန့်အတွင်း အကြိမ်ပေါင်း ကုဋေ

(၅၈၈၀)ကျော် ဖြစ်ပျက်သွား၏။ နာမ်တရားသည် တစ်စက္ကန့်အတွင်း အကြိမ်ပေါင်း ကုဋေတစ်သိန်း ဖြစ်ပျက်သွား၏။ နာမ်တရားကို ခန္ဓာဖွဲ့လျှင် လေးပါး ဖြစ်လာပြီး ရုပ်တရားက ရူပက္ခန္ဓာဖြစ်လာသောကြောင့် ခန္ဓာအနေဖြင့်ပြောလျှင် ငါးပါးဖြစ်၏။

- မျက်စိအကြည့်ရုပ်နှင့် အဆင်းရုပ်သည် ဖောက်ပြန်တတ်သော ရူပက္ခန္ဓာ။
- မြင်သိစိတ်သည် ပန်းပွင့်ပဲဟု သိတတ်သော ဝိညာဏက္ခန္ဓာ။
- သညာစေတသိက်သည် မြင်လိုက်သော ပန်းပွင့်ကို နှင်းဆီပန်းပဲဟု မှတ်သားတတ်သော သညက္ခန္ဓာ။
- ဝေဒနာစေတသိက်သည် အဆင်းအာရုံ၏ အရသာကို ခံစားသော ဝေဒနက္ခန္ဓာ။
- စေတနာစေတသိက်သည် အာရုံအရသာကို ဆက်ခံစားရန် တိုက်တွန်းတတ်သော သဘောတရားသင်္ခါရက္ခန္ဓာ။

ဤ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးသည် အတုံး၊ အလုံး၊ အခဲ၊ အရည်၊ အဖတ်၊ အမှုန်၊ အမွှားတစ်ခု

မျှမရှိ။ ဖြစ်ပြီးလျှင် ငါ၊ ငါ့ဟာဟဲ့၍ စွဲယူစရာ
ဘာမျှ မကျန်အောင်ပျက်သွားသော သဘောတရား
မျှသာ ဖြစ်၏။ အဆင်းကို မြင်လိုက်သည်နှင့်
ပျက်သွားသော သဘောတရား ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ
ငါးပါးကို ဉာဏ်နှင့် သိ၍ ဓန္ဒာငါးပါးအနိစ္စဟု
စိတ်ထဲမှ ရှုပွားရ၏။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးက ဖြစ်ပျက်ရှုဟု
ခိုင်းသည်မှာလည်း ဤဓန္ဒာငါးပါးပင်ဖြစ်၏။ မဟာ
စည်ဆရာတော်ကြီးက မြင်လျှင် မြင်တယ်မှတ်ဟု
ရှုပွားခိုင်းသည်မှာလည်း ဤဓန္ဒာငါးပါး၏ အပျက်ကို
ရှုပွားခိုင်းခြင်းပင်ဖြစ်၏။ သံယုတ်ပါဠိတော် ဓန္ဒဝဂ္ဂ
သံယုတ်တွင် ဓန္ဒာငါးပါးကို အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ
တစ်ခုစီရှုပွား၍ ရဟန္တာဖြစ်သွား သူပေါင်းများစွာတို့၏
အကြောင်းကို ဟောကြားထားသောသုတ်ပေါင်း များ
စွာရှိ၏။

သံယုတ်ပါဠိတော်၊ ကိသုကောပမသုတ်တွင်

ပုထုဇဉ်ရဟန်းတစ်ပါးက ရဟန္တာမထေရ်ကြီး တစ်ပါး ထံ ဝိပဿနာဂ္ဂပွားနည်းတစ်ခုကိုတောင်းရာ သူ့ကိုယ် တိုင် အာရုံ(၆)ပါး တိုက်ဆိုင်လာတိုင်း ခန္ဓာငါးပါး အနိစ္စဟုဂ္ဂပွား၍ ရဟန္တာဖြစ်ခဲ့ရကြောင်း ဖြေကြားခဲ့ ၏။

ယင်းပါဠိတော် သီလဝန္တသုတ်တွင် အရှင်မ ဟာကောဠိက က အရှင်သာရိပုတ္တရာကို သီလပြည့်စုံ နေသော ပုထုဇဉ်ရဟန်းတစ်ပါး သောတာပတ္တိမဂ်ကို ရအောင် မည်ကဲ့သို့ ဂ္ဂပွားရမည်နည်းဟု မေးမြန်းခဲ့၏။ အရှင်သာရိပုတ္တရာက အာရုံ(၆)ပါး တိုက်ဆိုင်လာတိုင်း ဖြစ်ပျက်သွားသော ပရမတ်ခန္ဓာငါးပါးကို ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ ခန္ဓာငါးပါးအနိစ္စဟု ဂ္ဂပွားရမည်ဖြစ်ကြောင်း ဖြေဆိုတော်မူ၏။

တဖန် အရှင်မဟာကောဠိက-ကဆက်၍ သောတာပန်က သကဒါဂါမ်ဖြစ်အောင်၊ သကဒါဂါမ် က အနာဂါမ်ဖြစ်အောင်၊ အနာဂါမ်က ရဟန္တာဖြစ်

အောင် မည်ကဲ့သို့ ရှုပွားရမည်နည်းဟုမေးရာ
 ရှေးအတိုင်း ဓန္ဒာငါးပါးအနိစ္စဟုသာ ရှုပွားရမည်
 ဖြစ်ကြောင်း ဖြေဆိုတော်မူ၏။ တဖန် ရဟန္တာ ဖြစ်
 ပြီးသူရော မည်ကဲ့သို့ ရှုပွားရမည်နည်းဟုမေးရာ ဓန္ဒာ
 ငါးပါးအနိစ္စဟုသာ ရှုပွားနေရမည်။ ပြောင်းလဲ၍ ရှုရန်
 မလိုဟု ဖြေဆိုတော်မူခဲ့၏။

ရဟန္တာဖြစ်ပြီးသူသည် မည်သည့်အကျိုး
 အတွက် ဓန္ဒာငါးပါးအနိစ္စဟု ရှုပွားရကြောင်း
 မေးမြန်းရာ ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းအကျိုးငှာလည်း
 ကောင်း၊ သတိသမ္ပဓဉ်နှင့် ပြည့်စုံ စေခြင်းအကျိုးငှာ
 လည်းကောင်း၊ ရဟန္တာဖြစ်ပြီးသွားသော်လည်း ဓန္ဒာ
 ငါးပါးအနိစ္စဟု ရှုပွား၍နေရကြောင်း ဖြေဆိုတော်မူ၏။
 ဤဖြေဆိုချက်ကိုထောက်၍ ရဟန္တာဖြစ်ပြီးသွား
 သော်လည်း ပေါ့ပေါ့မနေ၊ ဝိပဿနာကို အမြဲရှုပွား
 လျက်သာနေကြောင်း ထူးခြားစွာ မှတ်သားရာ၏။
 ဘကြီးတော်မင်းတရားခေါ် ဖလ်နန်းရှင်မင်း

တရား လက်ထက်က ပေါ်ထွန်းတော်မူခဲ့သည့် စတု
ဂီရိ- တောင်လေးလုံးဆရာတော်ဘုရားကြီး သည်
လည်း ဓန္ဒာငါးပါးအနိစ္စဟု ရှုပွားနည်းဖြင့်ပင် ရဟန္တာ
ဖြစ်တော်မူခဲ့၏။ ဆရာတော်ကြီးသည် ရွာဘွယ် ကျမ်း
ပေါင်း(၄၀)နီးပါး ရေးသားတော်မူခဲ့၏။ နောက်ပိုင်း
တွင် ပေါင်းချုပ်ရိုက်နှိပ်ထားသော ရွာဘွယ်ကျမ်းပေါင်း
လေးတွဲရှိ၏။

ထိုလေးတွဲတွင် ပထမတွဲ၌ အာရုံတိုက်ဆိုင်
လာတိုင်း ဓန္ဒာငါးပါးအနိစ္စဟု ရှုပွားရပုံအကျယ်ကို
ရေးသားတော်မူထား၏။ အဝေးတစ်နေရာ နယ်ခြား
တစ်ခုတွင်နေသော ညီရဟန်းတော် ဦးဓမ္မပီယ အ
တွက်လည်း 'ဓမ္မပီယရွာဘွယ်ကျမ်း'ဟူ၍ ဝိပဿနာ
ရှုနည်းကျမ်းတစ်ကျမ်းကို ရေးသားတော်မူခဲ့၏။ ညီ
အစ်ကိုအရင်းဖြစ်သော်လည်း နယ်ဝေးလွန်းအားကြီးပြီး
လမ်းပန်းအဆက်အသွယ် မကောင်းသောကြောင့်
မတွေ့ရသည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာခဲ့ပြီဖြစ်၏။

လူချင်းမတွေ့ရသော်လည်း နှစ်ပါးလုံး ခန္ဓာငါးပါး
အနိစ္စဟူ၍ အတူတူရှုပွားနေကြသောကြောင့် တရား
ချင်းကား အမြဲတမ်းတွေ့သည်ဟု ဆိုနိုင်၏။

ထိုအဆိုသည် ယုံလွန်တော်မူချိန်တွင် ပိုထင်
ရှား၏။ တောင်လေးလုံးဆရာတော်ကြီး သက်တော်
(၇၀)ကျော်လာပြီး တစ်နေ့တွင် ဒကာများအား အ
ခေါင်းနှစ်လုံး စပ်ခိုင်း၏။ ဒကာများလည်း အလွန်
အံ့ဩကြ၏။ ဆရာတော်တစ်ပါးတည်းဟော၊ ဘာ
ကြောင့် ခေါင်းနှစ်လုံးစပ်ခိုင်းသည်ကို နားမလည်နိုင်
ဖြစ်နေကြ၏။ ခေါင်းစပ်ပြီး၍ လာပြသောအခါ ဆရာ
တော်ကြီးက ငါနဲ့တော်ရဲ့လား ဝင်ကြည့်ဦးမယ်ကွာဟု
ပြောပြီး ဝင်ကြည့်လိုက်ရာ ခေါင်းထဲရောက်သည်နှင့်
ခန္ဓာဝန်ချပြီးဖြစ်နေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် တောင်လေးလုံး ဆရာတော်
ကြီးနှင့် အသက်မတိမ်မယိမ်းရှိသော ဆရာတော်ကြီး
တစ်ပါး ကြွလာသဖြင့် နေရာပေးပြီး မေးမြန်းလျှောက်

ထားကြရာ ဆရာတော်ကြီး၏ညီ ဦးဓမ္မပိယ ဖြစ်နေ၏။ ဦးဓမ္မပိယသည် ခေါင်းလွတ်တစ်လုံးကို တွေ့သည်နှင့် နောင်တော်က သူ့အတွက် ကြိုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်းသိသဖြင့် အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာပင် ခေါင်းထဲဝင်ပြီး လှဲချလိုက်ရာ ရုပ်နာမ် တစ်ခါတည်း ချုပ်ဆုံးတော်မူ၏။

ညီအစ်ကိုနှစ်ပါးသည် လူချင်း မတွေ့ရသော်လည်း ကျင့်ကြံပွားများသော တရားချင်းကား အမြဲတွေ့နေကြကြောင်း ဤဖြစ်ရပ်က သက်သေခံလျက်ရှိ၏။ ကျေးဇူးရှင် ညောင်လွန်တောရဆရာတော်ကြီးသည်ကား ခန္ဓာတစ်ပါးချင်း၏ အနိစ္စကို ရှု၍ ရဟန်းကိစ္စပြီးတော်မူ၏။ ခန္ဓာတစ်ပါးချင်း၏ အနိစ္စကို ရှုပွားခြင်းအား ဘုံကျဉ်းဝိပဿနာဟု ခေါ်၏။ ခန္ဓာငါးပါးလုံး၏ အနိစ္စ စသည်ကို ရှုပွားခြင်းကိုကား ဘုံကျယ်ဝိပဿနာဟု ခေါ်၏။

ဝေဒနာကုန်အောင်ရှုခိုင်းခြင်းသည် အမှား

သစ္စာလေးပါး၏ အရကောက်နှင့်ကိစ္စကို သိပြီးပါက ဝိပဿနာတရားစခန်းလောကမှ အမှား တစ်ခုကို ပြင်ပေးအံ့။ ယောဂီများ ကြာကြာထိုင်ရ၍ ရုပ်များ ဖောက်ပြန်ပြီး နာကျင်ကိုက်ခဲသော ဝေဒနာ များ ပေါ်ပေါက်လာသောအခါ စာပေမတတ်သော၊ ပဋိပတ်မပြည့်ဝသော ဆရာအချို့က မပြောင်းနဲ့၊ မပြင်နဲ့၊ ဝေဒနာ ကုန်အောင်လိုက်ဟုဆိုကာ အတင်း ဆက်ထိုင်ခိုင်း၏။ ဆရာကိုကြောက်၍ ပေထိုင်ကြရာ ခံနိုင်ရည်ရှိသူများကား ဝေဒနာကို အတင်းသည်းခံပြီး ဆက်ထိုင်နိုင်သွား၏။ ခံနိုင်ရည်မရှိသူများကား ရိသ လိုလို၊ ငိုသလိုလို၊ မိစ္ဆာပူးကပ်သလိုလိုဖြစ်ကာ ခေတ္တ စိတ်ဖောက်ပြန်သလိုဖြစ်ပြီး အထိုင်ကို ပြင်ကြရ၏။

အမှန်ကား ဝေဒနာသည် ဒုက္ခသစ္စာထဲ ပါ သောကြောင့် မမြဲပါလားဟု သိရုံသိရမည့်တရား ဖြစ်၏။ ပယ်သတ်ရမည့်တရားမဟုတ်။ ပယ်သတ်ရ

မည့်တရားကား သမုဒယသစ္စာခေါ် တဏှာသာ ဖြစ်
 ၏။ ဝေဒနာသည် ကုန်ကောင်းသော တရားလည်း
 မဟုတ်။ ဘုရားရဟန္တာကအစ ဝေဒနာရှိကြ၏။ သူတို့
 အယူအဆအရ ဝေဒနာကုန်သွားပြီး နာရီပေါင်းများစွာ
 ထိုင်နေပြီဆိုသော လူတစ်ယောက်ကို ခေါ်လာပြီး
 ခေါင်းကို တုတ်နှင့်ရိုက်ပါက နာကျင်မှုဝေဒနာ ပေါ်
 လာဦးမည်သာဖြစ်၏။

ထိုဝေဒနာသည် ကုန်ကောင်းသော တရား
 မဟုတ်။ မခံသာလျှင် အမှတ်ဖြင့် ပြင်ထိုင်ပြီး
 သုခဝေဒနာ၊ ဒုက္ခဝေဒနာ နှစ်မျိုးစလုံး၏ မမြဲမှုကိုသာ
 သိရမည့်တရားဖြစ်ကြောင်း ယောဂီတိုင်း သိထားသင့်
 ၏။

သမုဒယသစ္စာ = တဏှာ၏ ဆိုးကျိုးများ

သမုဒယသစ္စာ အရကောက်ရသော တဏှာ
 ဟူသည် လောဘစေတသိက်ပင်ဖြစ်၏။ ထိုလောဘ
 ကို ပယ်သတ်ရမည့်တရားဟု ဗုဒ္ဓက ညွှန်ပြ၏။

ထို လောဘကို မပယ်သတ်ဘဲ ဆောင်ထားခဲ့လျှင်
 ထို လောဘက ဆောင်ထားသောလူနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်
 လောကကြီးကို ဆိုးကျိုး သုံးမျိုးပေးမည်ဖြစ်၏။
 သက်ရှိကိုဖြစ်စေ၊ သက်မဲ့ကိုဖြစ်စေ၊ စွဲလန်းသော
 လောဘနှင့် သေလျှင် ပြိတ္တာဘုံသို့ကျရ၏။

ထိုလောဘခါတ်များ သတ္တဝါတို့သန္တာန်တွင်
 အဖြစ်များလာမည်ဆိုလျှင် ဒုဗ္ဗိက္ခန္ဓာရခေါ် အငတ်ဘေး
 ကြီး ဆိုက်လာမည်ဖြစ်၏။ ထိုထက်များလာမည် ဆို
 လျှင် ကမ္ဘာလောကကြီးသည် မီးလောင်၍ ပျက်စီးရ
 မည်ဖြစ်၏။ မန္တလေးမြို့ စိန်ပန်းရပ်ကွက်မှ အမျိုး
 သမီးတစ်ဦးသည် မိုးကုတ်တွင် ကျောက်တူးနေသော
 လင်သားဖြစ်သူထံမှ သိန်းပေါင်းများစွာတန်သော
 ကျောက်တစ်လုံးရသည်ဆိုသော ဖုန်းသတင်းကို နား
 ထောင်ပြီးသည်နှင့် ချက်ခြင်း လဲကျသေဆုံးခဲ့ရ၏။

ဆေးပညာအဆိုအရ နှလုံးရပ်၍ သေဆုံး
 ခြင်းတည်း။ ဓမ္မအလိုအရ လောဘမီးလောင်၍ သေ

ဆုံးခြင်းတည်း။ တဏှာသည် စွဲလန်းဖို့ တစ်ခုသာ သိ၏။ ဤကဲ့သို့ စွဲလန်းလျှင် ဤကဲ့သို့အပါယ်ကျပြီး ဒုက္ခရောက်နိုင်သည် စသည်ဖြင့် ဝေဖန်ဆန်းစစ် နိုင်စွမ်းမရှိ။ အဘယ့်ကြောင့်နည်း။ တဏှာက အမှန်ကို ဖုံးကွယ်ပေးတတ်သော အဝိဇ္ဇာ၏အကူအညီကို ယူ ထားသောကြောင့်ပင်တည်း။

အဋ္ဌကထာတစ်ခု၌ ဖွင့်ပြသော သီဟိုဠ် ကျွန်းမှ အမျိုးသားတစ်ယောက်သည်ကား မယားကို တဏှာဖြင့် စွဲလန်းနေရာ လေးဘဝတိုင်တိုင် အသတ် ခံခဲ့ရသည်။ ထိုသူ၏မယားသည် သူ၏ညီဖြစ်သူကို တပ်မက်သဖြင့် ထိုသူကို သေကြောင်းကြံ၏။ ထို ယောက်ျား အလုပ်မှအပြန်တွင် ခေါင်းလျှော်ရေချိုးပါ ဟုဆိုပြီး လွှတ်လိုက်၏။

ထိုမြစ်ကမ်းရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်တွင် လင်ငယ်ဖြစ်သူကို ရဲဒင်းတစ်ချောင်းနှင့် စောင့်ခိုင်း ထား၏။ ထိုယောက်ျား ခေါင်းငုံ့လျှော်နေချိန်မှာပင်

လင်ငယ်သည် အောက်သို့ဆင်းလာပြီး ရဲဒင်းဖြင့် ခေါင်းဖြတ်သတ်ကာ ရေထဲမျှောပစ်လိုက်၏။ လင်ကြီး ကိုသတ်ပြီး မိန်းမယုတ်သည် လင်ငယ်ဖြစ်သူနှင့် ပျော် ရှင်စွာပေါင်းသင်းနေထိုင်၏။ ထိုယောက်ျားသည် သူ့အသက်ကို သတ်ခိုင်းသော မယားကိုပင် တဏှာ ဖြင့် စွဲလမ်းနေသဖြင့် သူတို့အိမ်ထဲရှိ သစ်ပင်တစ်ပင် ပေါ်တွင် ထန်းမြွေတစ်ကောင် သွားဖြစ်၏။

မိန်းမအပေါ် စွဲလမ်းစိတ်ကြောင့် အိမ်ခေါင် မိုးပေါ်မှနေ၍ မိန်းမဖြစ်သူကို မကြာမကြာ သွားကြည့် ၏။ တစ်ခါတွင် လှမ်းကြည့်ရင်း အောက်သို့ပြုတ် ကျသွား၏။ အဆိပ်မရှိသော မြွေဖြစ်သောကြောင့် မယားနှင့် လင်ငယ်ဖြစ်သူတို့က မသတ်ပဲ အဝေးတစ် နေရာ သွားလွှတ်၏။ သူကား ပြန်လာပြီး မယားကို သာ လာကြည့်၏။ သုံးလေးကြိမ်ခန့်ထိ သူ့နား ပြုတ် ကျလာသောအခါ မယားဖြစ်သူသည် လင်ကြီးဖြစ်မည်ကို ရိပ်မိသွားပြီး လင်ငယ်အား

အသေသတ်ခိုင်း လိုက်၏။

မြွေဘဝမှသေပြီး ထိုအိမ်မှာပင် ခွေးတစ်ကောင် ဖြစ်ပြန်၏။ ထိုနည်းအတိုင်း မိန်းမနောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်နေသဖြင့် အသတ်ခံရပြန်၏။ တထွာကား စွဲလမ်းဖို့သာ တတ်၏။ ဝေဖန်ဆင်ခြင်ဖို့ မတတ်။ ထို့ကြောင့် ခွေးဘဝမှ သေသောအခါ ထိုအိမ်၌ပင် နွားတစ်ကောင် သွားဖြစ်၏။ မိန်းမနောက်မှ အမြဲလိုက်နေသဖြင့် အသတ်ခံရပြန်၏။ နွားဘဝမှ သေသောအခါ ထိုမိန်းမ၏ဝမ်း၌ သားအဖြစ်သန္ဓေတည်ပြန်၏။

ထိုကဲ့သို့ လူ့ဘဝပြန်ရောက်မှပင် ဇာတိဿရဉာဏ်ရပြီး သူ့ကို လေးဘဝတိတိသတ်ခဲ့သော မိန်းမမှန်းသိသွားကာ မိခင်နို့ကို စို့ရန်ဝေး၍ သူ့အား အထိပင် မခံတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် သူ၏အဖိုးဖြစ်သူက မွေးမြူရ၏။ ထိုကလေး အရွယ်ရောက်၍ အဖိုး ဖြစ်သူက မိခင်၏ အကိုင်အတွယ်မခံခြင်း

အကြောင်းကို မေးမြန်းသဖြင့် အကြောင်းစုံပြောပြပြီး
မြေးအဖိုး ဖက်၍ငိုကြ၏။ ထိုနောက် နှစ်ဦးစလုံး
အိမ်မှထွက်ပြေးပြီး ရဟန်းပြု အားထုတ်ကြရာ
နှစ်ဦးစလုံး ရဟန္တာ ဖြစ်ကြ၏။

တဏှာကုန်သည်နှင့် ဆင်းရဲကုန်လေပြီ။
ဆင်းရဲကုန်သည်နှင့် နိဗ္ဗာန်ရခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ဓမ္မစကြာ၌
'တဿေဝ တဏှာယ အသေသဝိရာဂါနိရောဓေါ'။
ထိုတဏှာကုန်သောနေရာသည်ပင် နိဗ္ဗာန်ဟု ဟော
ကြားတော်မူထား၏။ ထို့ကြောင့် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို
ခံစားချင်လျှင် စွဲလမ်းမှုတဏှာကို နည်းနည်းချင်း
လျှော့ချသွားကြရမည်ဖြစ်၏။

နိဗ္ဗာန်သုံးမျိုး

လယ်တီဆရာတော်ပြုစုသော အနတ္တဒီပနီ
ကျမ်းသစ်၌ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်ရသော နိဗ္ဗာန်၊
အနာဂါမ်ရသော နိဗ္ဗာန်၊ ရဟန္တာရသော နိဗ္ဗာန်ဟု

သုံးမျိုးခွဲပြု၏။ သံသရာမှလွတ်ခြင်းကို နိဗ္ဗာန်ဟု
 ဖွင့်ပြ မည်ဖြစ်ရာ သံသရာသုံးမျိုးကို ဦးစွာသိသင့်၏။
 အပါယ်လေးဘုံကို အောက်သံသရာဟုခေါ်၏။ လူ့ဘုံ၊
 နတ်ဘုံကို အလယ်သံသရာဟုခေါ်၏။ ဗြဟ္မာ့ဘုံကို
 အထက်သံသရာဟုခေါ်၏။

ပထမနိဗ္ဗာန်ကို သိရန်အတွက် အောက်သံ
 သရာသို့ ရောက်စေသော ဝဋ်သုံးပါးကို သိရ၏။
 ကိလေသဝဋ်၊ ကမ္မဝဋ်၊ ဝိပါကဝဋ်ဟု သုံးပါးရှိ၏။
 ထိုတွင် ကိလေသဝဋ်အရ ဓန္ဒာငါးပါးကို ငါ့ဟုအယူ
 မှားသော ဒိဋ္ဌိကိလေသာကိုယူရ၏။ ထို ဓန္ဒာငါးပါးကို
 ငါ့ဟုအယူမှားသောကြောင့် မတရားသော လုပ်ငန်း
 များဖြင့် ဤဓန္ဒာကိုယ်အပြင် ဤဓန္ဒာကိုယ်နှင့် ဆက်
 စပ်သမျှ တခြားဓန္ဒာများကို လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးရဲ
 ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုသို့ ဒုစရိုက်များကိုပြုခြင်းသည် ကမ္မဝဋ်
 ဖြစ်၏။ ထိုအကုသိုလ်ကမ္မဝဋ်ကြောင့် ဝိပါကဝဋ်

ဟုဆိုအပ်သော အောက်သံသရာအပါယ်ဘုံသို့ ကျ
 ရောက်ရခြင်းဖြစ်၏။ သောတာပတ္တိမဂ်က ဒိဋ္ဌိကိလေ
 သာကို အမြစ်ပြတ် ပယ်သတ်လိုက်သည်နှင့် ငါစွဲ
 ပြုတ်သွား၏။ ငါမရှိဘူးဆိုသည်ကို သိသွားသည်နှင့်
 ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းများဖြင့် ဤခန္ဓာကိုယ်ကို လုပ်မကျွေး
 တော့ပေ။ ထိုအခါ ကမ္မဝဋ်ပါ ချုပ်သွား၏။ ကမ္မဝဋ်
 ချုပ်သောအခါ ဝိပါကဝဋ်ဟုဆိုရသော အပါယ်ခန္ဓာ
 မရတော့ပေ။

ထိုကဲ့သို့ ဒိဋ္ဌိကိလေသာကြီး ချုပ်ငြိမ်း အေး
 ချမ်းသွားခြင်း၊ ဒုစရိုက်အကုသိုလ်များ ချုပ်ငြိမ်းအေး
 ချမ်းသွားခြင်း၊ အပါယ်ခန္ဓာများ ချုပ်ငြိမ်းအေးချမ်း
 သွားခြင်းသည် ပုထုဇဉ်များ စတင်ခံစားရမည့် ပထမ
 နိဗ္ဗာန်ပင်ဖြစ်၏။

အနာဂါမ်၏ ဒုတိယနိဗ္ဗာန်၌ ကိလေသာဝဋ်
 အရ ကာမတဏှာကိုယူရ၏။ လူ နတ်ကာမဂုဏ်ကို
 ခံစားချင်သော ကာမတဏှာကြောင့် လူချမ်းသာ၊

နတ်ချမ်းသာ ရကြောင်း ဒါန၊ သီလ၊ လောကီ
ကုသိုလ် များကို ပြု၏။ ဤကား ကမ္မဝဋ်တည်း။
ထို ကုသိုလ် ကမ္မဝဋ်ကြောင့် လူ့ခန္ဓာ နတ်ခန္ဓာ
ဟူသော ဝိပါကဝဋ် ဖြစ်ရ၏။

အနာဂါမ်မိမင်္ဂက ကာမတဏှာကို ပယ်
သတ်လိုက်သောအခါ ကိလေသဝဋ် သေသွား၏။
ထိုအခါ လူ နတ်ချမ်းသာကို တောင့်တသော ဒါန
သီလကုသိုလ်များကို မပြုတော့ဘဲ ကမ္မဝဋ် ချုပ်ငြိမ်း
၏။ အကြောင်းကမ္မဝဋ် ချုပ်ငြိမ်းသောအခါ လူ့ဘဝ
နတ်ဘဝရခြင်းဟူသော အလယ်သံသရာ ဝိပါက
ဝဋ်ကြီးလည်း ချုပ်ငြိမ်းတော့၏။ ကာမတဏှာ ချုပ်
ငြိမ်းခြင်း၊ ဝဋ်နိဿိတကုသိုလ်များ ချုပ်ငြိမ်းခြင်း၊
လူ့ခန္ဓာဒုက္ခ၊ နတ်ခန္ဓာဒုက္ခများ ချုပ်ငြိမ်းသွားခြင်း
သည် အနာဂါမ်များရသော ဒုတိယနိဗ္ဗာန်ပင် ဖြစ်၏။

ရဟန္တာ၏ တတိယနိဗ္ဗာန်၌ ကိလေသဝဋ်
အရ ဗြဟ္မာဘဝကိုလိုချင်သော ဘဝတဏှာကိုယူရ၏။

ထို ဘဝတဏှာကြောင့် ဗြဟ္မာဖြစ်ရာဖြစ်ကြောင်း ရူပ ဈာန်ကုသိုလ်၊ အရူပဈာန် ကုသိုလ်များကို ရအောင် လုပ်ခြင်းသည် ကမ္မဝဋ်ဖြစ်၏။ ထို ကမ္မဝဋ်ကြောင့် ဝိပါကဝဋ်တည်းဟူသော ဗြဟ္မာဘဝ၊ ဗြဟ္မာ ဓန္ဒာ ကိုရ၏။ အရဟတ္တမဂ်က ဘဝတဏှာကို သတ်လိုက် သော အခါ ကိလေသဝဋ် ချုပ်ငြိမ်း သွား၏။

ကိလေသဝဋ်မရှိတော့သောအခါ ဗြဟ္မာဘဝ ရရာ ရကြောင်း ဈာန်ကုသိုလ်များကို မပြုတော့။ ထိုအခါ ကမ္မဝဋ် ချုပ်ငြိမ်း၏။ အကြောင်းကိလေသ ဝဋ်နှင့် ကမ္မဝဋ် ချုပ်ငြိမ်းသောအခါ အကျိုးဖြစ်သည့် ဝိပါကဝဋ်ဟူသော ဗြဟ္မာဓန္ဒာကိုရခြင်းလည်း ချုပ် ငြိမ်းတော့၏။ ဘဝတဏှာ ချုပ်ငြိမ်းခြင်း၊ ဈာန်ကု သိုလ်များ ချုပ်ငြိမ်းခြင်း၊ ဗြဟ္မာဓန္ဒာများ ချုပ်ငြိမ်း သွားခြင်းသည် ရဟန္တာများရသော တတိယနိဗ္ဗာန် ပင်ဖြစ်၏။

ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂင်နှင့် စရဏမဂ္ဂင်

ဒါနကုသိုလ်၊ သီလကုသိုလ်၊ သမထကုသိုလ်၊ ဝိပဿနာကုသိုလ်၊ မည်သည့်ကုသိုလ်ကို လုပ်သည်ဖြစ်စေ ကိလေသာ ကုန်ရေးသို့ ဦးတည်လျှင် မဂ္ဂင်ထိုက်သည်သာဖြစ်၏။ မဂ္ဂင် ရှစ်ပါးတွင် သမ္မဒိဋ္ဌိ နှင့် သမ္မသင်္ကပ္ပသည် ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂင် မည်၏။ ပညာဖြင့်ထိုး ထွင်းသိမှုသည် အဓိကဟု ဆိုလို၏။ ဝိပဿနာအရာ၌ ထိုဝိဇ္ဇာမဂ္ဂင်က ဦးဆောင်၏။ ကျန်မဂ္ဂင်(၆)ပါးသည် စရဏမဂ္ဂင် မည်၏။ ဝီရိယဖြင့် ကျင့်မှုသည် အဓိကဟု ဆိုလို၏။

ဒါန၊ သီလ၊ သမထအရာ၌ ထိုစရဏမဂ္ဂင် က ဦးဆောင်၏။ ဥပမာအားဖြင့် ဒါနတစ်ခု အောင်မြင်ရန်အတွက် ဝိပဿနာ၌ကဲ့သို့ ပြတ်သားစွာ ပညာဖြင့် သိရုံနှင့်မပြီး။ ဥစ္စာကို ဝီရိယဖြင့်ရှာဖွေမှသာ ဒါန ပြုနိုင်မည်ဖြစ်၏။ ထိုသို့ သမ္မာအာဇီဝကျကျ

ပစ္စည်း ဥစ္စာကို ရှာဖွေခြင်းသည်ပင် စရဏမဂ္ဂင်အရ ကျင့်ဆောင်နေခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ဝိပဿနာအရာ၌ကား ကျွဲကူးရေပါဟူသောစကားအတိုင်း ပညာမဂ္ဂင်ကို သိအောင် နာကြားအားထုတ်လိုက်သည်နှင့် စရဏမဂ္ဂင်သည် တစ်ခါတည်း ပါသွား၏။

ယခု တံငါသည်ကြီးသည် ဗုဒ္ဓဟောကြားသော သစ္စာတရားကိုနာကြားရင်း နားလည်အောင် ကြိုးစားမှတ်သားနေခြင်းသည် ပညာမဂ္ဂင်အလုပ်ကို လုပ်နေခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ကျန် စရဏမဂ္ဂင်များ ပါဝင်လာပြီး သောတာပန်တည်သွားခဲ့၏။ ပညာမဂ္ဂင် လုပ်ရင်းဖြင့် စရဏမဂ္ဂင်ပါသွားပုံကို အကျယ်ပြအံ့။ တံငါသည်သည် သစ္စာတရားကို နာကြားရင်းဖြင့် ဗုဒ္ဓ၏ အသံရုပ်နှင့် သူ၏နားအကြည်ရုပ်တို့ ထိခိုက်မှု ကြောင့် ကြားသိစေတသိက်နှင့်တကွ ဓန္ဒာငါးပါး ပျက်သွားပုံကို ဉာဏ်နှင့်သိပြီး ဓန္ဒာငါးပါးဟာ မမြဲပါလား (ဓန္ဒာငါးပါးအနိစ္စ)ဟု ရှုပွားလိုက်၏။

ထိုသို့ ရှုပွားသည့်အခါ ဓန္ဒာငါးပါး ဖြစ်ပြီး ပျက်ပုံကို တံငါသည်သည် ယခုကဲ့သို့ အကျယ်သိ နေ၏။ နားအကြည်ရုပ်နှင့် အသံရုပ်သည် ရူပက္ခန္ဓာ။ ကိုင်၍ရသော နားရွက်ကြီးသည် ပညတ်။ အသံ၏ အရိပ်ထင်လာရာ သဘောတရား နားအကြည်ရုပ်လေး သည် ပရမတ်။ ထိုသဘောတရား အကြည်ရုပ်လေး ကား မြင်၍မရပေ။ ထို အကြည်ရုပ်နှင့် အသံရုပ်- ရူပက္ခန္ဓာသည် တစ်စက္ကန့်အတွင်း အကြိမ်ပေါင်း ကုဋေ(၅၀၀၀)ကျော် ပျက်နေ၏။

ဤသို့ ရူပက္ခန္ဓာ၏ မမြဲမှုကို ပွားများခြင်း သည် ကာယာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်ဖြစ်၏။ ထိုရုပ် နှစ်ပါး ထိခိုက်မှုကြောင့် ပေါ်လာသော ကြားသိစိတ် သည် ဝိညာဏက္ခန္ဓာဖြစ်၏။ ထို ကြားသိစိတ်နှင့်အတူ ဖြစ်ပေါ်လာသော စေတသိက်ခုနှစ်လုံးတို့အနက် ဝေဒ နာစေတသိက်သည် အသံ၏ အရသာကိုခံစားသော ဝေဒနက္ခန္ဓာဖြစ်လာ၏။ သညာစေတသိက်သည် ဒါ-

သစ္စာတရားပဲဟုမှတ်သားသော သညာကုန္ဒာဖြစ်လာ၏။

စေတနာဦးဆောင်သော ကြွင်း စေတသိက်
ငါးလုံးသည် သင်္ခါရကုန္ဒာဖြစ်လာ၏။ ဤနာမ်ခန္ဓာ
လေးပါးသည် နားအကြည်ရပ်နှင့်အတူ တစ်စက္ကန့်
အတွင်း အကြိမ်ပေါင်း ကုဋေတစ်သိန်း ဖြစ်ပျက်
သွား၏။ ဤသို့ ခန္ဓာငါးပါး၏ အဖြစ်အပျက်ကို
ထိုးထွင်းသိမြင်သော 'ပညာ'သည် သမ္မာဒိဋ္ဌိမဂ္ဂင် ဖြစ်
၏။ အသိမှန်သွားသဖြင့် ဖြစ်ပျက်နေသော ခန္ဓာငါး
ပါးသာရှိသည်။ ငါဆိုတာ မရှိပါလားဟု အတွေးမှန်
သွားသော ဝိတက်စေတသိက်သည် သမ္မာသင်္ကပ္ပမဂ္ဂင်
မည်၏။

ဤသို့ ဝိစ္စာမဂ္ဂင်နှစ်ပါးက ဦးဆောင်လိုက်
သဖြင့် စရဏမဂ္ဂင်ခြောက်ပါး တစ်ခါတည်း ပါလာပုံ
ကို ဆက်ပြအံ့။ ထိုကဲ့သို့ ခန္ဓာငါးပါးအနိစ္စဟု ရှုဆဲ
အချိန်တွင် ဝစီဒုစရိုက်လေးပါးမှ ရှောင်ကြဉ်ပြီး ဖြစ်
နေခြင်းသည် သမ္မာဝါစာမဂ္ဂင်မည်၏။ ကာယဒုစရိုက်

သုံးပါးမှ ရှောင်ကြဉ်ပြီးဖြစ်နေခြင်းသည် သမ္မာကမ္မန္တ မဂ္ဂင်မည်၏။ ထိုသို့ ရှုပွားချိန်တွင် အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း စင်ကြယ်နေခြင်းသည် သမ္မာအာဇီဝမဂ္ဂင် မည်၏။ ဤကား သီလမဂ္ဂင် အလိုလိုပါသွားပုံတည်း။

ဝိရိယစိုက်ထုတ်ပြီး ခန္ဓာငါးပါး အနိစ္စဟု ရှုပွားခြင်းသည် သမ္မာဝါယမမဂ္ဂင်မည်၏။ ရှုပွားဖို့ သတိထားခြင်းသည် သမ္မာသတိမဂ္ဂင်မည်၏။ ရှုပွားချိန်တွင် ခန္ဓာငါးပါး အဖြစ်အပျက်၌ စိတ်တည်ငြိမ်နေခြင်းသည် သမ္မာသမာဓိမဂ္ဂင်မည်၏။ သမာဓိမဂ္ဂင် သုံးပါး အလိုလိုပါသွားပုံတည်း။ မိမိ ဝိပဿနာရှုပွားနည်း မှန်/မမှန်ကို ဘုရားမျက်နှာကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက ဤမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးနှင့် တိုက်ကြည့်ရ၏။ မဂ္ဂင် (၈) ပါးနှင့်ကိုက်လျှင် ရှုပွားနည်းမှန်ပြီဟု ဆုံးဖြတ်နိုင်၏။

ဝိပဿနာဉာဏ်သက်သက် ရှုပွားချိန်တွင် ကား ပညာမဂ္ဂင်နှင့် သမာဓိမဂ္ဂင် စုစုပေါင်း(၅)ပါး

ပါဝင်၏။ မဂ်ကျသည်နှင့် သီလမဂ္ဂင်ပါ ပါလာပြီး
 (၈)ပါးဖြစ်၏။ ယခု တံငါသည်သည် သောတာပတ္တိ
 မဂ်ကျတော့မည်ဖြစ်၍ မဂ္ဂင်(၈)ပါး တစ်ခါတည်း
 ကိုက်သွားခြင်းဖြစ်၏။ ဝိပဿနာရှုနည်း မှန်ဖို့
 အတွက် မဂ္ဂင်ကိုက်ဖို့ လိုသလို၊ မဂ်ကျဖို့အတွက်
 သစ္စာ လေးပါးကိုက်ရန် လိုပြန်၏။ ယခု
 သစ္စာလေးပါး ကိုက်ပုံကို ပြအံ့။

ဓန္ဒာငါးပါး အနိစ္စဟု သိခြင်းသည် ဒုက္ခ
 သစ္စာကို သိခြင်းဖြစ်၏။ ထိုသို့ သိအောင်ပွားများ
 ခြင်းသည် မဂ္ဂသစ္စာပင်ဖြစ်၏။ ဓန္ဒာငါးပါးကို မမြဲ
 သောတရား၊ ဆင်းရဲသော တရား၊ အနှစ်သာရ မရှိ
 သောတရားဟု သေချာသိလိုက်သည်နှင့် နောက်ထပ်
 မလိုချင်တော့။ ဤသို့ မလိုချင်တော့ခြင်းသည်
 သမုဒယသစ္စာတဏှာကို ပယ်သတ်ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုအချိန်၌ အပါယ်ချနိုင်သော တဏှာနှင့်
 ဒိဋ္ဌိကိလေသာ ဝိစိကိစ္ဆာကိလေသာများငြိမ်းပြီး ဓန္ဒာ

အသစ်များသိမ်းသွားခြင်းသည် နိရောဓသစ္စာခေါ်
နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်းဖြစ်၏။

မဂ်ကျလျှင် သစ္စာလေးချက်သည် တစ်ပြိုင်
နက်ဖြစ်ကြ၏။ ဥပမာအားဖြင့် မှောင်မိုက်နေသော
အခန်းတစ်ခန်းထဲ ဆီမီးညှို့ထွန်းလိုက်လျှင် အလင်း
ရောက်ခြင်း၊ အမှောင်ပျောက်ခြင်း၊ မီးစာတဖြည်းဖြည်း
ကုန်ခြင်း၊ ဆီတဖြည်းဖြည်း ခမ်းခြင်းတို့သည် တစ်
ပြိုင်နက်ဖြစ်သကဲ့သို့ပင်တည်း။ တံငါသည်သည်
သောတာပန်တည်သွားသည်နှင့် ဒိဋ္ဌိနှင့် ဝိစိကိစ္ဆာကို
အကြွင်းမဲ့ ပယ်သတ်သွား၏။

ရတနာသုံးပါးကို အသက်နှင့်လဲပြီး ယုံ
ကြည်ကိုးကွယ်သွား၏။ ငါးပါးသီလကို အသက်နှင့်
လဲပြီး လုံခြုံသွား၏။ ဝိပလ္လာသရှစ်ပါးကို အရှင်း
ပယ်သတ်သွား၏။ ဒိဋ္ဌိသံယောဇဉ်၊ သီလဗ္ဗတပရာ
မာသသံယောဇဉ်၊ ဝိစိကိစ္ဆာသံယောဇဉ်၊ ဣဿာသံ
ယောဇဉ်၊ မစ္ဆရိယသံယောဇဉ်တို့ကို ပယ်သတ်လိုက်

၏။ မိမိမှာရှိသောအပြစ်ကို မရှိဟန်ဆောင်သော
မာယာနှင့် မိမိ၌မရှိသည့်ဂုဏ်ကို ရှိဟန်ဆောင်သည့်
သာဓွေယျတို့ကိုလည်း ပယ်သတ်၏။

သောတာပန် ပယ်သတ်သည့် ဝိပလ္လာသ(၈)ပါး

ဓန္ဒာငါးပါးကို မြဲသည်ဟု အယူမှားမှု
ဒိဋ္ဌိဝိပလ္လာသ၊ ဓန္ဒာငါးပါးကို မြဲသည်ဟု အမှတ်မှားမှု
သညာဝိပလ္လာသ၊ ဓန္ဒာငါးပါးကို မြဲသည်ဟု
အသိမှားမှု စိတ္တဝိပလ္လာသ၊ ဓန္ဒာငါးပါးကို
အစိုးရသည်ဟု အယူမှားမှု ဒိဋ္ဌိဝိပလ္လာသ၊
ဓန္ဒာငါးပါးကို အစိုးရသည်ဟု အမှတ်မှားမှု
သညာဝိပလ္လာသ၊ ဓန္ဒာငါးပါးကို အစိုးရသည်ဟု
အသိမှားမှု စိတ္တဝိပလ္လာသ၊ ဓန္ဒာငါးပါးကို
ချမ်းသာသည်ဟု အယူမှားမှု ဒိဋ္ဌိဝိပလ္လာသ၊ ဓန္ဒာ
ငါးပါးကို တင့်တယ်သည်ဟု အယူမှားမှု ဒိဋ္ဌိ
ဝိပလ္လာသ။

သောတာပန် မပယ်သော ဝိပလ္လာသလေးပါး

ခန္ဓာငါးပါးကို ချမ်းသာသည်ဟု အသိမှားခြင်း စိတ္တဝိပလ္လာသ၊ ခန္ဓာငါးပါးကို ချမ်းသာသည်ဟု အမှတ်မှားခြင်း သညာဝိပလ္လာသ၊ ခန္ဓာငါးပါးကို တင့်တယ်သည်ဟု အသိမှားခြင်း စိတ္တဝိပလ္လာသ၊ ခန္ဓာငါးပါးကို တင့်တယ်သည်ဟု အမှတ်မှားခြင်း သညာဝိပလ္လာသ။

ဤဖောက်ပြန်မှားယွင်းသော အသိမှား၊ အမှတ်မှား၊ ဝိပလ္လာသလေးချက် ကျန်နေသောကြောင့် သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်များသည် အိမ်ထောင်သားမွေး ပြုလုပ်ကြခြင်းဖြစ်၏။

ပထဗျာဓကရဇ္ဇေန၊

သဂ္ဂဿဂမနေနဝါ၊

သဗ္ဗလောကာဓိပဇ္ဇေန၊

သောတာပတ္တိပလံဝရံ။

(ဓမ္မပဒ)

စကြဝတေးမင်းဖြစ်ရခြင်းထက်၊ နတ်တို့ သနင်း သိကြားမင်းဖြစ်ရခြင်းထက်၊ ဗြဟ္မာမင်းကြီး ဖြစ်ရခြင်းထက် သောတာပတ္တိဖိုလ်ကို ရခြင်းက ပို၍မြတ်၏။ (အဘယ်ကြောင့်နည်း။ စကြာမင်း၊ သိကြားမင်း၊ ဗြဟ္မာမင်းတို့သည် သေလျှင် အပါယ် လေးပါးသို့ ကျနိုင်သေးသော်လည်း သောတာပန်သည် ဘယ်သောအခါမျှ အပါယ်သို့မကျနိုင်သောကြောင့် တည်း)

ယောဂီများအားလုံး သောတာပန်တည် အောင် ကြိုးစား အားထုတ်နိုင်ကြပါစေ။ ။

သင်္ဂဠိနောင်ဓမ္မရိပ်သာဆရာတော်

အရှင်ဇောနု

(မေတ္တာရှင်၊ ရွှေပြည်သာ)

